Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-560737-p0001-0

No. 66 – 3. gl. Anno 1698

Die 27. Septembris.
Anno 1696.

Sammelband Fdß 1.

([illegible] est, qui in medio aliquid extollitur.)

quando terminatio Passivi
et significatio Activi } si semper est mediæ vocis.

de motione. pag: 23. et 24. || de Apostropho. pag: 14. 15.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-560737-p0002-5

GRÆCÆ SYNTAXEOS COMPENDIUM,

IN QVO

EX POSSELIANA REPEtuntur ea potiſſimum quæ Latini vel non habent, vel à Græcis habent:

Annotatis hoc fine ad marginem interdum etiam Græciſmis, circiter LX.

Operâ & ſtudio

M. TOBIÆ ECHARTI,
Delitiani, Scholæ Senatoriæ Numburg. Rectoris.

Adjecta Indice præcipuarum elegantiarum.

CUM PRIVIL. ELECT. SAXON.

LIPSIÆ,
Sumptibus Thomæ Schüreri Hæredum & Matthiæ Götzii.
Imprimebat JOH. ERICUS HAHNIUS.
ANNO M DC LXI.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-560737-p0003-1

puncta [illegible] separatio exempli gratia
τείχει contr: τείχει.

Praepositiones construuntur et qui[dem]

(I). cum uno casu.

I). ἀντὶ, ἐκ, πρὸ et ἀπό. cum Gen:
II). ἐν et σὺν, — — — cum dat:
III). εἰς et ἀνά. — — — cum Acc:

(II) cum duobus casibus.

διὰ, κατὰ, μετὰ, ὑπὲρ. cum: Gen et Acc:

(III) cum tribus casibus.

ἀμφὶ περὶ ἐπὶ πρὸς παρὰ ὑπό,

Ampliſsimis, Excellentiſſimis & Prudentiſsimis Viris, Dominis Coſs. & cœteris Reipubl. Numburgenſis Senatoribus, Dominis Fautoribus ac Patronis,

S. P. P.

ANnus jam ſeptimus eſt, Viri Excellentiſſimi, ac Prudentiſſimi, cùm Syntaxeos Græcæ meum Compendium ſub Ampliſſimi veſtri Senatus patrocinio per publicum typum prodiit, idq́ ſuadentibus ita, & jubentibus Viris, Reverendâ dignitate, ac omni rerum uſu, atq; experientiâ Excellentiſſimis D. D. ſcholæ Inſpectoribus. Ex eo tempore in hunc usq; diem pubes noſtra ſcholaſtica per tot annos uſa libello hoc Syntactico, certè habet, quod Ampliſſimo Senatui veſtro mecum ingentes

agat gratias. Nam hâc ratione & ipſa in linguarum, Græcæ præſertim, ac Latinæ, multum progreſſa eſt cognitione; (id quod πανηγύρεις illæ Scholaſticæ aliquoties, etiam in veſtrâ interdum præſentiâ inſtitutæ, ad oculum quaſi demonſtrârunt) & ego ſtatim à primâ editione hujus opuſculi Ampliſſimam veſtram in me munificentiam, & in haſce Muſas propenſionem benevolam abundè perſenſi. Imò verò necdum refrixit illa planè divina in vobis virtus, ſed etiamnum radios ſuos Ampliſſimè ſpargit in hæc inferiora noſtra, eaq; ſuo & lumine, & motu, atq; adeò etiam influxu ita illuminat, movet, ac vegetat, ut, quemadmodum ex terræ fœcunditate cœli quoq;, atq; aëris bonitatem; ita ſimiliter ex Scholæ hujus optimâ conſtitutione, Ampliſſimi veſtri Senatus divinam virtutem certiſſimè colligere liceat. Cujus ſanè rei indicium, ſi nullum aliud eſſet, certè unum hoc ſufficiens

eſt ad rem, quam dixi, luculentiſſimè demonſtrandam: cùm non ita pridem unum, atq; alterum ex Ampliſsimo veſtro Collegio hoc nomine compellarem; exemplaria prioris editionis eſſe diſtracta omnia: igitur opus eſſe, ut nova aliqua editio procuretur, ſiquidem ipſorum Amplitudinibus ita viſum eſſet; ecce grata, & parata erant omnia. non ſolum enim annuebant optimi illi viri, verùm favorem etiam ad hanc rem mihi pollicebantur ampliſſimū. Nec dubito, quin cœteris quoq; omnibus Dnn. Conſulibus, ac Senatoribus Reipub. Veſtræ idem ſit animus juvandi Scholam, & literarum humaniorum, lingvarumq; ſtudia retinendi porrò in hâc, etiam ob eam rem celebriore factâ, veſtrâ urbe, atq; ita per filios veſtros, qui hiſce laboribus, ac lucubrationibus noſtris magno ſuo cum emolumento jam utuntur, fruuntur, ad Poſteritatem, ſi qua futura eſt, transferendi. Pro-

inde vade mi Parve Liber, vade alterâ etiam hâc vice, Dominus Tecum, *& divina ejus benedictio! quæ etiam faxit, oro ut ſub priſtino Amplisſimi Senatus Numburgenſis Patrocinio tutus inſervire huic Scholæ porrò posſis, & quantum in te eſt, Græcam, & unà etiam Latinam humanitatem propagare. Fiat, Amen, in nomine Domini Jeſu, Amen! Dab. Numburgi ex Muſæo meo ipſis Nonis Jan. Anno. 1628. qui ut felix, fauſtusq́; ſit Eccleſiæ, Reipub. Scholæ, ac toti Civitati veſtræ, ex animi mei ſententiâ precor.*

M. Tobias Echarteus, Rector Scholæ.

LIBER

LIBER. I.
DE
Syntaxi Nominum
CAPUT I.
De convenientia Nominum.
REG. I.
Adjectivum & Subſtantivum, &c.

NB. 1. *ADjectivis in* ος, *præſertim compoſitis, & derivatis, additur Subſtantivum fœminini generis, Atticè* (a) *ut,* κλυτὸς φήμη, *fama inclyta.* ψυχὴ δόλιος, *animus doloſus.* Item, βάρβαρος γλῶσσα, *lingua barbarica.* συμμαχία βέβαιος, *ſocietas firma.*

NB 2. Adjectivum neutrum ſubſtantivo maſculini, & fœminini generis jungitur, (b) ut, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, non utile eſt multorum imperium. πονηρὸν ὁ συκοφάντης, calumniator eſt res peſſima. (c) Ita Plut. περὶ παίδων. Παιδεία τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἐστὶν ἀθάνατον καὶ θεῖον. (Epictetus χρῆμα adjecit in hoc: ἀθά-

(a) Enallage Generis Attica.

(b) Iterum enallage Generis, & ſimul ellipſis. Intelligitur enim τὶ, vel χρῆμά ἐστι.

(c) Græciſmus expreſſus Virgilio quoque; triſte lupus ſtabulis. Et iterum; varium & mutabile ſemper fœmina. Itē Silio: mite & cognatum eſt hominī deus.

νατον χρῆμα ἡ ἀλήθεια· ϗ ἀΐδιον]

NB. 3. Cum de duobus ſermo eſt, Græci ſæpè ſubſtantivum in uno, adjectivum in alio numero collocant: (a) ut, δύω μαθηταὶ, duo diſcipuli. ἐξ ἀμφοῖν ψευδῶν, ex utrisq; falſis.

NB 4. Sæpiſſimè Subſtantivum adjectivo non reſpondet caſu, ſed eleganter permutatur genitivo plurali, qui plerumq; veſtitꝰ eſt articulo (b) ut, οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, homines vani. τὰ καθαρὰ τῶν σωμάτων, corpora pura. Ita, οἱ εὐφρονοῦντες τῶν ἀνθρώπων, homines ſapientes (c)

(*Hæc exempla*, ἀνὴρ τῶν ἀγαθῶν, *pro* ἀνὴρ ἀγαθὸς, *vir bonus*: στολὴ τῶν καλλίστων, *pro* στολὴ καλλίστη. *ſtola pulcherrima &c. aliò pertinent, vide reg. 2. cap. 1. lib. 2. Interim magnam habent cognationem cum præſenti conſtructione.*)

NB. 5. Nonnunquam ponitur adjectivum ſubſtantivo intellecto. (d) ut, πρὸς ὀρθὴν, ad rectam lineam. ποτήριον ψυχροῦ poculum frigidæ aquæ. (illic enim intelligitur γραμμὴν vel γωνίαν; hìc verò ὕδατος. Eſt igitur Ellipſis) ſic ἀρετὴν ἄσκει ἐκ νέας, ſcilicet ἡλικίας.

(a) Enallage numeri.

(b) Enallage caſus.

(c) Græciſmꝰ expreſſus Plinio: nigræ lanarum, pro nigræ lanæ, Et degeneres canum, pro degeneres canes. Itẽ Poëta, opaca locorum.

(d) Græciſm. frigidâ lavare. Et, frigidã adſpergere. Ita Plinius: decoquere ad tertias. Item Terentius: me in tuis ſecundis reſpice.

Reg. II.

Reg. II.

Appoſitionem vocarunt, &c.

NB. 1. Aliquando Subſtantivum alterum omittitur: ut, Ἀλέξανδρος τοῦ Φιλίππου, ſcilicet υἱός, Alexāder Philippi, intellige filius. Ἰάκωβος τοῦ Ζεβεδαίου, Jacobus Zebedæi, filius ſcil. [a]

(*Dicunt etiam Græci:* Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου: *quâ ratione Latini non utuntur* Διόφαντον τὸν Θεμιστοκλέους πολλάκις λέγουσι φάναι. *Diophantum Themiſtoclis filium ferunt ſæpè dicere ſolitum. Vide Reg. 4. c. 1. lib 3. Duplex enim hîc ellipſis eſt nominis Subſtantivi, & Participii* ὤν, *aut hujusmodi: ut & in illo,* Μαρία ἡ Ἰακώβου, *ſcil.* νομιζομένη μήτηρ, *Maria Jacobi, intellige mater vulgò habita.*)

NB 2. Quandoq; in appoſitione fit Enallage, ut Ἀθηνῶν πόλις, pro Ἀθῆναι ἡ πόλις, urbs Athenæ. Κῦμα Σκαμάνδρου, h. e. ut Latinus Poeta expreſſit, unda Scamandri, pro Σκάμανδρος ποταμός, (a)

(a) Græciſm. Virg. Hectoris Andromache, ſcil. uxor. 3. Æn. Idem. 6 Æn. Deiphobe Glauci, ſcil. filia.

(a) Græciſm. Buthroti urbs. Aventini mons. Et Cic. Homo Phryx, qui arborē fici non viderat. Sic in Germ. illâ cantione, an ihre Bäwm der Weiden/ etc.

Caput II.

De Genitivo cum Nomine.

Reg. I.

Subſtantivum cum Subſtantivo, &c.

Mediante Propoſitione περὶ ſ. cr.

NB. 1. Genitivus ſimplex interdum pluribus effertur. ut, ὁ περὶ τὸ σῶμα κόσμος, pro τοῦ σώματος κόσμος, corporis ornatus. κοινωνία ἐν τοῖς κινδύνοις, pro τῶν κινδύνων κοινωνία, communio periculorum.

NB. 2. Subſtantivè uſurpata adjectiva in neutro genere ſimiliter genitivos adſciſcunt: ut εἰς τοῦτο προελήλυθε μοχθηρίας, eò pravitatis pervenit, pro εἰς ταύτην μοχθηρίαν. Sic, πλεῖστον χάριτος, pro πλείστη χάρις, multum gratiæ. (b) Igitur ubiq videndum ad uſus Authorum probet

REG. II.

Subſtantiva geminum admittunt genitivum in iis, quæ ad laudem, vel vituperium pertinent: ut, ἀνὴρ μεγάλης βουλῆς, vir magni conſilii. Ita, ἔργον μεγάλου πόνου, καὶ πολλῆς δαπάνης, magni laboris, & multæ impenſæ opus (a)

NB. Idem interdum aliter etiam effertur. utpote 1. per nominativum & dativum, ut ἀνὴρ μέγας ἀρετῇ. & hoc ſenſu ad reg. 2. c. ſeq. refertur. 2. per nominativum & accuſativum, ut: ἀνὴρ μέγας βουλήν: qua ratione pertinet ad reg. illam c. 4. hoc libro.

(b) Græciſm. Catullus non videmus manticæ, quod in tergo eſt: pro manticam eam, quæ in tergo eſt. Cic. qui magis hoc Lucilio licuerit aſſumere libertatis.

(a) Gellius Vir acerrima in ſtudiis licentiæ M. Tullius.

REG. III.

Comparativus & Superlativus genitivos numeri; ille ſingularis, hic pluralis adſciſcunt. ut, σταχάνης δικαιότερος, trutinâ juſtior. βέλτιστος πάντων, omnium optimus, χαλεπώτερον τὸ φυλάττειν τ' ἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι, dictum Phocæ Imper. h. e. non minor eſt virtus quàm quærere, parta tueri.

(*Hæc regula intelligatur* ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. *Aliàs enim & Comparativus nonnunquam cum genitivo plurali; & Superlativus cum genitivo ſingulari nominis collectivi conſtruitur. ut,* πολλῶν χρημάτων κρείττων ἡ ἀρετή *virtus multis divitiis melior.* ἀνὴρ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἄριστος, *vir convocati Senatus optimus.*)

Nota: aliquando non ſequitur Genitivus, ſed vel particula ἤ, vel præpoſitio cum ſuo caſu: ut, δικαιότερος ἢ σταχάνη, vel ὑπὲρ σταχάνην, trutinâ juſtior. ἀσθενέστερός εἰμι, ἢ ποιεῖν (vel, ἢ ὥστε ποιεῖν) τοῦτο. Infirmior ſum, quàm ut poſſim præſtare hoc. μεῖζον τοῦτο ἔργον, ἢ κατὰ ἄνθρωπον, majus hoc negotium eſt, quàm quod homini conveniat.

Ita;

Ita: βέλτιστος ἐν πᾶσι, omnium optimus. ἐγὼ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα, ego ex omnibus pulcherrima viſa ſum.

Reg. IV.

Adjectiva, quæ copiam ſeu plenitudinem, curam ac deſiderium, differentiam & diverſitatem, notitiam, ordinem, participationem, pretium, ſive dignitatem, reatum item, & plerumq; etiam contrà ſignificant, genitivum adſciſcunt.

1. Copiam & contrà πλείη γαῖα κακῶν, plena eſt terra malorum. φίλων ἔρημος, orbus amicis. (a)

2. Curam ac deſiderium, & contrà. διψαλέος αἵματος, ſitiens, ſive cupidus ſangvinis. ἀμελὴς τῶν μουσῶν, ſecurus vel negligens Muſarum. (b)

3. Differentiam & diverſitatem: διάφορος ἄλλων, aliorum diſſimilis. ἕτερον τοῦ ἀληθοῦς, alienum à vero. (c)

4. Notitiam, & contra. ἔμπειρος πολέμου, peritus belli. ἄπειρος τῶν πράξεων, imperitus actionum.

5. Ordinem. οὐδενὸς ὕστερος. οὐδενὸς δεύτερος, nemine poſterior, nulli ſecundus, er gibt keinem nichts zuvor. μέσος ἀμφοῖν, medius inter utremq;.

6. Parti-

(a) Græc. Terent. plenus rimarum. Cic referta Pythagoreorum Italia Id, ager frugum vacuus. &c.

[b] anxius gloriæ, inquit Livius. Et ruit in vetitum damni ſecura libido. Claud.

(c) Græciſ. igitur eſt in hoc Horatii: neve putes alium ſapiente, bonoq; beatum. ἄλλον τοῦ σοφοῦ. Itẽ in illo Tibulli: hoc alium deſine velle virum, h. e. alium ab hoc, vel alinam, quàm hunc.

6. Participationem. κοινωνὸς τῶν ἀποῤῥήτων, particeps ſecretorum. τιμῆς ἄμοιρος, expers honoris.

7. Pretium ac dignitatem, & contra. ἄξιος τῆς τροφῆς, dignus cibo. πολλοῦ ἄξιον, magni pretii res. οὐδενὸς ἄξιον, nullius momenti res. ἀνάξιος τῆς ὑπαρχούσης εὐδαιμονίας, indignus præſente felicitatę. Ita, πάντα ὤνια πλούτου, omnia divitiis comparari poſſunt. (a)

8. Reatum. ὑπαίτιος κλοπῆς, reus furti, ἀγνὸς φόνου, inſons cædis. (b)

Nota: ex iis, quæ reatum ſignificant, ἔνοχος præſertim & ὑπεύθυνος, nunc cum genitivo, nunc cum dativo conſtruuntur. ut, ἔνοχος ἁμαρτημάτων, criminibus obnoxius. ἔνοχος τῇ προδοσίᾳ, reus proditionis. ὑπεύθυνος οὐδενὶ, nemine obnoxius. Et ὑπεύθυνος ἕκαστος ἡμῶν τῆς τοῦ πλησίον σωτηρίας, h. e. unusquisque noſtrûm de ſalute proximi ſolicitus eſſe debet.

(*Ad hanc regulā pertinent etiam illæ in ſacris literis uſitatæ locutiones, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, homo peccati ὁ οἰκονόμος τῆς ἀδικίας, Oeco-*

nomus

(a) Græciſ. Ovid 3. de arte. Curia conſilii quæ nunc digniſſima tanti. Cic. l. 8. Att. Obſecro te, mi Cicero, ſuſcipe curā & cogitationem digniſſimam tuæ virtutis. Virg. 12. Æn. Deſcendam magnorū haud unquam indignus avorum.

(b) Horat. Integer vitæ, ſceleriſque purus &c.

nomus injuſtitiæ, τὰ τέκνα τῆς ὀργῆς, *filii iræ.* ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, *filius perditionis &c. ſemper enim ſubintelligere poſſumus vel* πλέος, *vel* κοινωνὸς, *vel* ἄξιος, *vel* ἔνοχος, *vel hujusmodi aliud aliquid.*)

Reg. V.

Quæ partitionem ſignificant, &c.

NB. 1. Partitiva per particulas ἐν, ἐκ, vel ἐξ ſolent exponi, ut, τὶς ἡμῶν; τὶς ἐξ ἡμῶν; quis noſtrûm? οὐδεὶς ἀνθρώπων nemo hominum. οὐδεὶς ἐν ἀνθρώποις, nemo inter homines.

NB. 2. Quando partitio diſtributionem habet, initio rectè genitivus ponitur, ſed tamen qui non rarò permutetur caſu ipſarum partium, Atticè, (a) ut, οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, pro τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν &c. hominum alii boni, alii mali. τοὺς φίλους, τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ πένητας ἀπέδειξε, pro τῶν φίλων τοὺς μὲν &c. Amicos illos quidem occidit, hos verò pauperes reddidit.

(a) Græciſ. quem Liv. expreſſit; Cum duo conſules ejus anni, alter morbo, alter ferro periiſſet; pro duorũ conſulum alter.

Confer Reg: 5 in Synt: Verb: cum Geni p. 23.

Reg. VI.

Adjectiva crebrò gaudent genitivis ſubſtantivorum, per defectum vocis ἕνεκα. ut, μακάριος τῆς πίστεως, beatus

beatus propter fidem. ἄθλι@ τῆς τύχης, infelix ob fortunam. (b)

(b) Græciſ. Fortunatus laborum, Virgil. 12. Æn. Horat. laſſus maris & viarum, militiæq́ꝫ. Idem: integer vitæ, ſcilicet ratione habita.

REG. VII.

Etiam in materialibus, genitivus per ellipſin adhiberi ſolet. ut ςέφανος ῥόδων, corona roſacea. αὐλὸς καλάμης, fiſtula ex culmo, βωμὸς λίθε, ara lapidea, &c. ſemper enim intelligitur præpoſitio ἐκ cum participio πεποιημένος. conf. reg. 6. c. 2. lib. 2. p. 24.

CAPUT. III.

De Dativo cum Nomine.

REG. I.

Dativum (præter ea, quæ commodum, facilitatem, ſimilitudinem, affinitatem aliquam &c. & contra ſignificant, ut eſt in latinâ Syntaxi) adſciſcunt adjectiva, quæ paſſivè capiuntur, item compoſita à σὺν, & ὁμȣ. ut, ἄγνωςον τοῖς πολλοῖς, ignotum multis. σύντροφος ἐμοὶ, convictricius mihi: Ιησȣ̃ς ὁμοȣ́σιος πατρὶ, conſubſtantialis Patri Jeſus.

REG. II.

Dativo caſu efferuntur, quæ cauſam, inſtrumentum, modum, aut ſimilem aliquam circumſtantiam ſignificant, ut, μετέωρος τῇ ἐλπίδι, cel-

ſus,

ſus, ſeu elatus ſpe alicujus rei. θρασὺς ςόματι, audax ore. μείζων ἑνὶ δακτύλῳ, major uno digito.

Reg. III.

* Dativum adſciſcunt etiam multa verbalia, ad verborum ſuorum imitationem. ut ἄρχοντες ὑπηρέται τοῖς νόμοις, Principes miniſtri legum. (quia dicimus, ὑπηρετεῖν τινὶ miniſtrare alicui) ὀπηδὸς ἀνδράσι καλοῖς, qui ſectatur honeſtos viros. (quia dicimus, ὀ-[redacted] τινὶ) Ita, τοῖς πάθεσιν ἀκολουθητικὸς, voluptatum ſectator, (quia ἀκολουθεῖν τινὶ.)

Ita Cic 3. offic. facite, ut veſtra autoritas meæ autoritati fautrix ſit. Dicimus enim, faveo tibi. Plaut. Amph. Opulento homini hoc magis ſervitus dura eſt. pro, ſervitus, quam quis ſervit opulento.

Reg. IV.

* Græci eleganter utuntur gemino dativo, mediante conjunctione καὶ, ubi Latini unico tantùm utuntur, addentes vel Adverbium tecum, vel Præpoſitionem cum, cum ſuo caſu; & genitivum rei vel negotii. ut, τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γύναι quid mihi tecum eſt mulier? *(Ellipſis eſt, quia intelligitur* κοινὸν, *vel* πρᾶγμα. *quod quandoq; exprimitur. ut,* οὐδέν ἐστιν ἐμοὶ καὶ σοὶ πρᾶγμα: *vel,* οὐδέν ἐστιν ἐμοὶ πρὸς σὲ πρᾶγμα, *nullum eſt mihi tecum negotiũ.)*

Caput

Caput IV.

De Accuſativo cum Nomine.

Adjectiva per Synecdochen accuſativos ſubſtantivorum adſciſcunt, maximè in quibus vel patriam, vel gentem, vel habitum, vel partem ſignificamus. ut πατρίδα ῥωμαῖος, patriâ Romanus. σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, peritus rerum amatoriarum. τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς, nares muco plenus.

Græciſm. Horat. nec Mauris animũ mitior angvibus. Virg. Os, humeroſq; Deo ſimilis.

(*Fit hoc per Ellipſin Præpoſitionis, quæ interdum etiam exprimitur. ut* κατὰ σῶμα καλὸς, *pulcher corpore. Et ut Dionyſ. Halic. dicit,* τὰ πολέμια δεινότατος. *ſine præpoſitione: ita Plutarchus cum præpoſitione,* οἱ περὶ ταῦτα δεινοί. *Ariſtoph.* δεινὸς εἰς τὰ πάντα. *Aliàs ea, quæ habitum ſignificant, etiam genitivo efferuntur vide ſup. c. 2. reg. 4. n. 4.*)

Nota. His vocibus, ὅσος, τοσοῦτος, τοιοῦτος, τηλικοῦτος, & ſimilibus per Synecdochen τὸ μέγεθος, vel τὸ πλῆθος additur. ut, πολλοὶ ἀγνοοῦσιν, ὅσον ἔργον τὸ μέγεθος ἐνίστανται, multi neſciunt, quantum opus ſuſtineant. Τοσαύτη τὸ πλῆθος συμφορὰ, tanta calamitas.

(Similis ferè ratio in aliis etiam obſervatur, ut, τὰ πράγματα τὸν ἀριθμὸν ἄπειρά ἐστι, *h. e. res innumerabiles ſunt. &c.)*

LIBER II.

De Syntaxi Verborum.

Caput I.

De Caſibus rectis cum Verbo.

Reg. I.

Nominativus præcedit verbum &c.

NB. 1. Loco Nominativi uſurpant Attici genitivum, ut, εἴθε μοι τούτου τοῦ ἀγαθοῦ γένοιτο νῦν; Utinam mihi fiat nunc illius boni!

Ita Cic. Fac tibi paternæ legis veniat in mentem: pro, paterna lex.

(Eſt enallage caſus. Quanquam nonnulli exiſtimant hîc nomen χρῆμα, *vel* χρῆσις, *vel* δύναμις, *vel* μέρος *per ellipſin omiſſum eſſe.)*

NB. 2. Interdum infinitivus, aut tota oratio infinitiva pro nominativo ponitur. ut, τὸ πᾶσιν ἀρέσαι δυσχερέστατόν ἐστιν, omnibus placere difficilimum eſt.

NB. 3. Nominativo duali reſpondet quandoq; verbum plurale. ut, ἄμφω

λέγουσιν, ambo dicunt. ἦσαν Κροίσῳ παῖδες δύω, Herod.

NB. 4. Atticè neutris pluralibus additur verbum ſingulare, ut τῷ ἀργυρίῳ ὑποτάσσεται πάντα, pecuniæ obediunt omnia.

NB. 5. Græci ſæpê omittunt verbum, præſertim ſubſtantivũ: ut, πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακὸν, ſcil. ἐστὶ, avaritia maximum hominibus malum.

Græciſ. ſcire tuũ nihil eſt. Et Cic. Ipſum quidẽ peccare, quoquò te vertas, unum eſt: pro, ipſum peccatum. Ita Latinis rari quippe boni. Hoc virtutis opus.

Reg. II.

Verba Subſtantiva, item nuncupandi, & quæ ſimilem vim habent, utrinq; nominativum adſciſcunt.

ut ἐκεῖνος { ἐστὶ / λέγεται / ἀκούει } δόκτωρ.

Ille eſt, ille dicitur, ille audit Doctor.

Nota. Mutatur nominativus ſequens verbum, præſertim ſubſtantivum, eleganter in genitivum pluralem Atticè. ut, ἐκεῖνος ὑπάρχει τῶν εὐσεβέων, pro εὐσεβὴς, ille eſt piiis.

(Sunt qui ellipſin hic agnoſcunt nominis partitivi: pro ἐκεῖνος ὑπάρχει

 εἷς τῶν

εἷς τῶν εὐσεβέων: *Ita* Ἑρμιόνη ἐςὶ τῶν οὐκ ἀσήμων πόλεων, Hermione una eſt è non obſcuris urbibus. Sed & alia ratio hujus locutionis reddi poterit ex reg. 2. cap. ſeq. Cæterum hoc quoq; obſervatione dignum eſt, verbum quandoq; omitti, ut οὐδὲ τῶν ἀδικούντων ἐγὼ neq; ego ſum è numero nocentium.)

Reg. III.

Vocativi ſecundæ perſonæ, &c.

NB. Uſurpant Attici nominativum pro Vocativo ut, ὁ κύριος ἐλέησόν με, Domine miſerere mei. Ita Luc. 8. ἡ παῖς ἐγείρου, puella ſurge. Et Matth. 27. χαῖρε ὁ βασιλεὺς, ſalve rex.

Græc. Virg. adſis lætitiæ Bacchus dator.

(Duo præterea hic obſervanda

1. Attici, cùm ſermo eſt ad magnas perſonas, non directè Imperativo utuntur, ſed optativo, cum particulâ ἂν, ut κλύοις ἂν, pro κλῦθι; audi quæſo.

2. Græci interdum infinitivo pro Imperativo utuntur. ut, μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, pro μὴ πλούτει, ne ſtudeas injuſtè diteſcere. Ita Heſiod. καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱερ' ἀθανάτοισι θεοῖσι, pro

ἔρδε

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-560737-p0022-6

ἔρδε. Eſſet igitur enallage modi. Alii ellipſin dicunt eſſe, & ſubintelligunt μέμνησο, aut δέλε, &c.)

CAPUT II.

De Genitivo cum Verbo.

REG. I.

Verba abundandi, abſtinendi, abſolvendi, accuſandi, admirandi, æſtimandi, arcendi ac prohibendi, aſſequendi & conſequendi, appetendi ſeu concupiſcendi, ac deſiderandi, contemnendi & negligendi, curandi, deſinendi, dominandi ac imperandi, damnandi, differendi ac diſtandi, egendi, errandi, fruſtrandi, fruendi, incipiendi, implendi, liberandi, memoriæ, oblivionis, parcendi, participandi, permutandi, privandi, ſenſuum, ſuperandi, tangendi ſeu apprehendendi, & ſimilia, genitivum adſciſcunt, ut λῆγε τῶν πόνων, deſiſte à laboribus. (a) ἀπέχειν vel ἀπέχεσθαί τινος abſtinere ab aliquâ re. (b) δεσπόζειν τινὸς, dominari alicui. (c)

γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος, implete hydrias aquâ. (d)

(a) Græciſ. Virg. 10. Æn. tēpus deſiſtere pugnæ. Horat. deſine mollium tandem querelarum.

[b] Græc. abſtineto irarum, calidæque rixæ. Horat.

(c) Græc. Horat. agreſtium regnavit populorū.

(d) Græc. Virg. implentur veteris Bacchi.

θαυμάζειν τινὸς, admirari aliquem, vel aliquid. (e)

ϛερήσεται τῆς πόλεως, privabitur civitate. [f]

λύσω σε δεσμῶν, ſolvam te vinculis. [g]

σπανίζειν τῶν ἐπιτηδείων, rebus neceſſariis carere. (h)

ἀπορεῖν χρημάτων, indigere nummis. (i)

τυχεῖν τιμῆς, conſequi honores. (k)

Φόβος κολύει πονηρευμάτων, metus prohibet peccata. (l)

NB. 1. Videndi verba vulgò, & Atticè etiam reliquorum ſenſum verba, accuſativum adſciſcunt.

NB. 2. δέομαι, h. e. rogo, peto: item λαμβάνομαι, & ἐπιλαμβάνομαι, quando idem quod apprehendo, & nanciſcor ſignificant, genitivo junguntur. ut, δέομαι σου μὴ δέεσθαι ἀνόμων, te rogo, ne petas iniqua. ἐὰν λάβωμαι σχολῆς γράψω, ſi nactus fuero otium, ſcribam.

Reg. II.

εἰμὶ & γίνομαι ſub proprietatis ac perti-

(e) Virg. Juſtitiæne prius mirer, bellive laborū? [f] Lucret. citante Servio ſuperi ſpoliatus luminis aër. (g) Liv. Levarunt animum religionis. Et Lipſius, liberaſti me omnis ſuſpicionis, &c. (h] Græc. Ter. tui carendum quòd erat. [i] Ter. quaſi tu hujus indigeas Patris. Saluſt. majores noſtri neq; conſilii, neq; audaciæ unquam eguerunt. [k] Tacit. dum do-

pertinentiæ, item ortus, atq; adeò etiam laudis aut vituperii ſignificatione, genitivum adſciſcunt. (a) ut, τ8τ8 τ8 τρόπ8 ἐςὶ, hoc ingenio, vel his moribus præditus eſt. αἵματ𐅃 εἶ ἀγαθ8, bono ſangvine ortus es. ἐλάτ]ον𐅃 τροφῆς ἐςι, paucioris cibi eſt. Γίνεται ἑτέρ8 δεσπότ8, fit alterius Domini. εἶναι ἑαυτ8, ſui juris eſſe.

REG. III.

Genitivum adſciſcunt verba parte[redacted]ſubſtantiæ alicujus [redacted]: ut κρέμω σε τ8 ποδὸς, ſuſpendo te pede. ἕλκει ῥινὸς, trahit te naſo. λύκον τῶν ὤτων ἔχω, lupum teneo auribus. (quod ultimum exemplum ad reg. 1. hujus capitis referri etiam poterit) Ita, πίνω ὕδατ𐅃, bibo de aqua. q. d. partem aquæ.

REG. IV.

Multa verba genitivum regunt vi præpoſitionis, cum quâ componuntur, ut ἀπωθεῖν τ8 συμποσί8 pellere è convivio. ἐκβαλῶ τῆς οἰκίας, domo ejiciam.

REG. V.

Crebrò etiam Genitivus ἐλλειπτικῶς

minationis adipiſcerentur.

[1] Silius. captæ prohibere nequiret cum Pœnos aquilæ.

[a] Græciſ. Plaut. haud cenſebam iſtarū eſſe operarum Patrem. Livius lib. 5. Turbare volunt concordiam ordinum, quam diſſolvendæ maximè tribunitiæ poteſtatis rentur eſſe, h. e. pertinere vel facere ad diſſolvendā poteſtatem.

ponitur, deficientevoce ἕνεκα. ut. εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, beatum te prædico, propter fortunam. ἐπαινεῖν τοὺς λακεδαιμονίους τῆς μεγαλοφροσύνης, laudare Lacedæmonios propter animi magnitudinem. †

(Talis quoq; ellipſis eſt in illis formulis: οὕτως ἔχω τῆς φύσεως, *tali naturâ ſum præditus* οὐκ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει, καὶ δικαιοσύνης, *neſcio quàm doctus, & quàm bonus ſit.* πῶς ἔχεις δόξης περὶ τούτου; *quid ſentis de hac re? &c.)*

† Græciſm. igitur eſt, quādo Imper. lib. 3. Inſtit. ait, laudamus Prætores ſuæ humanitatis.

Reg. VI.

Materia quoq; genitivo caſu enunciatur. ut, ἀνδριάντα ἐποίησε μαρμάρου, fecit ſtatuam ex marmore. ἐκ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, thure ſuffitum facere.

(Videtur eſſe ellipſis Præpoſitionis alicujus, quæ interdum etiam exprimitur. ut, τὸ ποτήριον πεποίηται ἐκ χρυσοῦ, *poculum hoc factum eſt ex auro.* † *vide reg. 7. c. 2. lib. 1.)*

† Planè ad hunc locū ſpectat illud Propertii, libr. 2. auro ſolis erant ſupra faſtigia currus, pro currus ſolis erant ex auro.

Caput III.

De Dativo cum Verbo.

Reg. I.

Reg. I.

Verba omnia, in quibus eſt quædam acquieſcendi, auferendi, congruendi ſeu conveniendi, converſandi, concedendi ſeu tribuendi, certandi & pugnandi, dandi, precandi, ſequendi & comitandi, ſimilitudinis, utendi, & talis aliqua ſignificatio, dativum adſciſcunt: ut, *ἕπεται* vel *ἀκολουθεῖ τοῖς τερπνοῖς τὰ λυπηρὰ* h. e. voluptatem ſequitur dolor. (a) *τοῖς οἰκείοις πολεμοῦσι*, cum domeſticis bellum gerunt. (b) *εὔχομαι θεοῖς*, Deos precor. (c) [illegible]

Reg. II.

Dativo caſu cum verbis efferuntur, quæ cauſam, inſtrumentum, & modum actionis ſignificant. ut, *φθόνῳ ταῦτα ποιεῖς*, invidiâ hæc facis. *ἀπέκτεινε τῷ ξίφει*, interfecit gladio. *τίνι τρόπῳ γράφεις*; quomodo ſcribis?

Reg. III.

Dativum quoq; adſciſcunt verba multa, vi particulæ, cum quâ componuntur, ut *ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις*, ſtare pactis. *τούτοις ἀντιλέγει*, his contradicit.

(a) Græciſ. Cic lib. 5. Tuſc. qq. cætera, quæ comitātur huic vitæ.
(b) Virg. Solus tibi certet Amyntas. Ovid cœpto pugnemus amori. Statius magno bellare parenti.
(c) Virg. 8. Æn. cui me fortuna precari voluit.

CAPUT IV.

De Accuſativo cum Verbo.

REG. I.

Præter activa verba, quodvis etiam verbum nominis ab eo deducti accuſativum admittit. ut, χαίρειν χαρὰν, gaudere gaudium. νοσεῖν νόσον, laborare morbo. πλουτεῖν πλοῦτον, abundare divitiis.

Virg. Hunc ſine me furere ante furorem. Cic. jurare jusjurandum.

REG. II.

Multa verba activæ vocis duos accuſativos, unum perſonæ, alterum rei; cumq; vel ſuæ, vel alienæ derivationis adſciſcunt. Suæ, ut, ἀδικῶ σε ἀδικίαν, afficio te injuriâ. Alienæ autem, ut,

ἀδικῶ σε afficio te injuriâ { ταῦτα -- in hâc re, μηδὲν, - in nullâ re.

NB. 1. Eandem conſtructionem verba faciendi, & nonnunquam etiam dicendi, ſequuntur, Atticè. ut, ἀγαθὰ τὴν πόλιν ἐποίησε, Reipublicæ benefecit. Ita Ariſtoph. λέγω σε κακὰ πολλὰ, multa mala tibi dico.

(*Eſt enallage accuſativi loco dativi Attica. Communiter enim hæ formulæ*

ita eſ-

ita efferuntur: ἀγαθὰ τῇ πόλει ἐποίησε. *Et,* λέγω σοι κακὰ πολλά.)

NB. 2. Rurſum in verbis illis faciendi ac dicendi pro accuſativo rei ponitur interdum adverbium εὖ, καλῶς, κακῶς cum ſignificatur benè vel malè fieri, ac dici alicui. ut καλῶς ποιεῖτε τοὺς ἐχθροὺς, benefacite inimicis. σήμερον οὐκ ἐβασίλευσα. οὐδένα γὰρ εὖ ἐποίησα, dictum Titi Imperat. Ita, κακῶς λέγειν τοὺς ἄρχοντας οὐκ ἔστι, maledicere Imperantibus non licet. Et τὸν φίλον μὴ κακῶς λέγε, Pittaci dictum. †

† Per Græciſm. igitur dixit Apuleius: reſtat ut benedicentes Deum ad curam corporis redeamus.

Caput V.

De Verbis cum Nominibus pretii, & temporis.

Reg. I.

Pretium communiter genitivo, quandoq; etiam dativo caſu effertur. ut, δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται, duo paſſerculi minuto aſſe veniunt. καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην, Demoſth. fumi umbrâ non emerem. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος, propriâ morte gregem emens.

NB. 1. Aliquando pretium additâ præ-

præpoſitione πρὸς, ἀντὶ, ἐπὶ, aut ſimili effertur. ut, πιπράσκει ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον, vir malus omnia vendit argento: h. e. nihil non venale habet propoſitâ pecuniâ: ἐπώλουν ἀντὶ τοῦ οἴνου vendidi vino. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ, magno pretio.

NB. 2. Interdum ſuccedunt genitivi πόσου, πολλοῦ, πλείονος, ὀλίγου, μικροῦ, & ſimiles. ut, πόσου ἠγόρασας τὸ βιβλίον; quanti emiſti librum? πολλοῦ ἐπριάμην, magno pretio emi.

Reg. II.

Temporis nomina, quibus quæritur Quando, genitivo caſu, & interdum etiam dativo; at quibus Quamdiu quæritur, accuſativo, vel dativo efferuntur. ut, μελετᾶν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, meditari die ac nocte. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, eodem die. ὅλην τὴν ἡμέραν, εἰργασάμην, totum diem operatus ſum. εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, viginti annos peregrinatus.

Caput VI.

De Verbis Paſſivis.

Reg. I.

Paſſivorum proprius caſus eſt genitivus,

nitivus, cum præpoſitione ὑπὸ, παρὰ, & ſimili.

NB. 1. Nonnunquam genitivus in dativum mutatur, præpoſitione neglectâ: ut πεποίηταί μοι τοῦτο, hoc à me factum eſt. διδάσκομαί σοι, doceor à te. †

† Græciſm. Ovid. Barbatus hîc ego ſum, quia non intelligor ulli, pro, ab ullo. Virg. Nulla tuarum audita mihi, nec viſa ſororũ.

NB. 2. Verba, quæ non habent terminationem paſſivam, & tamen paſſionem aliquam ſignificant, more paſſivorum verborum, genitivum agentis cum præpoſitione admittunt. (a) ut, παθεῖν πρὸς ἄλλων, pati ab aliis. ἀπέθανεν ὑπὸ γυναικὸς, â muliere (interfectus) mortuus eſt.

(a) Ita Cic. Nihil valentius, à quo intereat. Plin. Ab Hannibale periit.

Reg. II.

Verba, quæ in activa diatheſi duplicem caſum habuerunt, ſive utrumq; accuſativum, ſive dativum perſonæ, & accuſativum rei, ea rei accuſativum in paſſivâ etiam formâ retinent; ſed caſum tamen perſonæ mutant in nominativum. ut, οὗτος ἀδικεῖται ὑπὸ μοῦ ἀδικίαν, hic à me afficitur injuriâ. (quia dicimus, τοῦτον ἀδικῶ ἀδικίαν, juxta reg. 2 c. 4. lib. 2.) Μωρὸς οὐ πιστεύεται τὴν ἀρχὴν, ſtulto non committitur Imperium. (quia dicimus

dicimus aliàs, *μωρῶ ἐ πιστεύομεν ἀρχὴν*) Ita, *κατὰ τὸ ἐυαγγέλιον, ὃ ἐπιστεύθην ἐγὼ* ſecundum Evangelium, quod mihi concreditum eſt. (a)

(a) Ita Gellius, ſocios maximas pecunias exactos, dixit: quia dicimus, exigere aliquem aliquid. Et Virg. Inſcripti nomina regũ flores. Dicimus enim, inſcribere floribus nomina.

Caput VII.

De Imperſonalibus.

Reg. I.

Verbo ἐστὶ, quando deſcribit officium, adjicitur præter infinitivum vel genitivus perſonæ, vel nominativus Pronominis poſſeſſivi, neutrius generis. ut, *ἔστιν ἀνδρὸς μεγαλόφρονος ἀποδέχεσθαι ἐλευθερίαν.* Eſt viri magnanimi, approbare libertatem. Ita, *ἐμὸν σόν ἐστι*, meum, tuum eſt.

NB. 1. Verbum ἐστὶ aliquando deſideratur: ut, *πενίαν φέρειν, ἐ παντὸς*, paupertatem rectè ferre, non cujusvis eſt. *ἐπιορκεῖν ἐκ ἐμὸν*, pejerare non eſt meum.

NB. 2. Genitivo perſonæ interdum additur præpoſitio *πρὸς* ut, *πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος* viri prudentis eſt. *ἐ πρὸς ὑμῶν τοῦτό ἐστι*, non eſt hoc veſtrum, vel veſtri muneris, aut officii.

NB. 3.

NB. 3. Solet & hîc δεῖ aliquando diſſimulari: ut, ἐ περὶς Φιλοσόφε ψεύδεσθαι, non eſt Philoſophi mentiri.

NB. 4. Invenias etiam hujusmodi formulis nomen ἔργον adjici. ut, ἐμὸν ἔργον δεῖ, meum, vel mei officii eſt. Ita Æſchin. ἔστι δὲ ἀνδρὸς εὖ Φρονοῦντος ἔργον, viri ſapientis officium eſt.

Plaut. in Caſ. non matronarũ officium, ſed meretricum, viris alienis ſubblandiner.

Reg. II.

Verbo δεῖ quando pro licet, vel fit, aut fieri poteſt accipitur, infinitivus ſive ſolus, ſive præſente accuſativo ſubjicitur. ut κατηγορεῖν οὐκ ἔστι, καὶ κρίνειν ὁμοῦ, accuſare, & judicare ſimul non licet. οὐκ ἔστιν εὖ ἄρχειν μὴ ἀρχθέντα, nemo imperare benè poteſt, qui non ipſe prius ſub imperio fuit. (a)

(a) Græciſm. Virg. 6. Æn. nec non & Tityon, terræ omnipotẽtis alumnũ cernere erat, pro cernere licebat.

NB. 1. Loco τοῦ δεῖ, nonnunquam ἔνι uſurpatur. ut, οὐκ ἔνι ἐκ τοῦ παραχρῆμα λαμβάνειν τὰς ἀρετὰς, virtutem illicò aſſequi, impoſſibile eſt.

Plin. De noſtris moribus benè ſperare eſt, ſi &c.

NB. 2. Loco infinitivi adhibetur interdum conjunctio ὅπως cum verbo. ut, οὐκ ἔστιν, ὅπως ἥξουσι, fieri non poteſt, ut veniant. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὀλίγοι πολλοῖς εὖνοι γένοιντ' ἄν, non poteſt fieri, ut pauci multis benè veſint. (α)

Tacitus: eſt videre apud eos argentea vaſa, principibus eorũ donata.

NB. 3. ἔστι, mediante adverbio ὅτε, pro

(a) Virg. S

pro fit, contingit, vel ſimpliciter, pro interdum accipitur, & cum Indicativo conſtruitur. ut, ἔστιν, ὅτε τὸν φιλότιμον ἐπαινοῦμεν, fit, ut ambitioſum laudemus interdum; vel, eſt, quando laudamus &c.

ad vitulam ſpectes, nihil eſt, quod pocula laudes. Lucr. haud erit, ut meritò mortalis poſſit haberi. Ter. Si eſt, ut velit reducere uxorem, licet.

Reg. III.

Ἔξεστι, & ἐξὸν, item ἐνδέχεται & συμβαίνει, vel abſolutè cum infinitivo ponuntur, vel additur dativus & infinitivus. ut, οὐκ ἔξεστι ἀδικεῖν, non licet injuſtè facere. ἐξόν μοι λαβεῖν, licitum eſt mihi accipere. οὐκ ἐνδέχεται ἄλλως ἔχειν, non poteſt ſe aliter habere. Τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὸ τυχὸν πράττειν, improbis licet facere quælibet.

Reg. IV.

Δεῖ, χρὴ, πρέπει, προσήκει & καθήκει adſciſcunt accuſativum, ſequente mox infinitivo, ut, δεῖ ἡμᾶς πονεῖν, Oportet nos laborare.

NB. πρέπει, προσήκει, & καθήκει pro accuſativo, etiam dativum recipiunt, ut πρέπει ἡμῖν, καθήκει ἡμῖν, decet nos. †

† Græciſ. Ter. Vobis decet. Cic. quandoq; id deceat prudentiæ tuæ. Gell. adoleſcens præfatur audacius, quam ætati ejus decebat.

(δεῖ & χρὴ etiam genitivum adſciſcunt, ſi accipiuntur pro opus eſt. ut; δεῖ χρημάτων, opus eſt divitiis. χρὴ

φίλου,

φίλων, opus eſt amicis. Sed hoc modo pertinet ad reg. 1. c. 2. lib. 2 Interdum etiam dativus perſonæ accedit, ut δεῖ μοι χρημάτων opus eſt mihi pecunia. Sed & hæc conſtructio, quam apud Eurip. videre eſt, obſervanda; ἑν δεῖ μόνον μοι, unâ re eſt mihi opus.)

Reg. V.

Μέλει, μεταμέλει, μέτεστι & διαφέρει, præter dativum perſonæ etiam genitivum rei, vel infinitivum adſciſcunt. ut, μέλει μοι τούτου, hoc mihi curæ eſt. μεταμέλει μοι τούτου, pœnitet me hujus rei. μέτεστί μοι τούτου, particeps ſum hujus rei. διαφέρει μοι τούτου, hoc mea intereſt. διαφέρει μοι τὸ σωθῆναι αὐτὸν, mea intereſt illum ſervari.

(Infinitivus ille, quem dixi, adhibetur loco nominativi, quia & hoc modo conſtruuntur hæc verba, more perſonalium ſcilicet. ut Hom. odyſſ. α μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, ſermo viris curæ erit. Ariſtophan. οἴομαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν, arbitror fore, ut te horum pœniteat. τί σοι τοῦτο διαφέρει; quid hoc tua refert, vel intereſt? &c.) Ita Cic. Sapientis eſt, nihil quod pœnitere posſit, facere.

Nota. In verbo μεταμέλει pro infiniti-

nitivo uſurpatur etiam participium: ut, μεταμέλει μοι ποιήσαντι, pro ποιῆσαι, pœnitet me feciſſe. Ita Plato: οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ, neque nunc me pœnitet, quòd ita reſponderim, & me defenderim.

Caput VIII.

De Infinitivorum Conſtructione.

Reg. I.

Infinitivus conſtruitur cum alio verbo, quod reddendum aliàs vel per ἵνα, τελικῶς; vel per ὅτι, εἰδικῶς. ut, ἐκάθισε φαγεῖν, conſedit ut ederet. ἐλπίζω ὄψεσθαι, ſpero quod viſurus ſim. †

† Græciſmum igitur ſapiunt hæc Virgiliana: dederatq; comas diffundere ventis: pro ut diffunderent. Et, magnū dat ferre talentum.

Reg. II.

Infinitivus ſæpè ponitur loco conjunctivi, præcedente particulâ ὥστε, aut ὡς, pro ut poſitâ: accuſativus autem ſi addatur, nominativi vim habet. ut, παρακαλῶ σε ὥστε τυχεῖν δόξης, hortor te, ut conſequaris honores. πολλάκις γέγονεν, ὥστε τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας, ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, ſæpe accidit, ut potentiores qui eſſent, ab imbecillioribus vincerentur. †

† Græciſ. Horat. nec Babylon. tētaris numeros, ut melius quicquid erit pati: Pro, ut melius patiaris, vel pati poſſis,

Idem

(*Idem fit, etiam præcedente particulâ* ὅσον. *ut,* τοσοῦτον διώξαντες, ὅσον μὴ πολύ τι τοῦ στρατοπέδου ἀποστῆναι, *eò usq; inſecuti, ut non multum à caſtris recederent. Ita* οὐ γεγάμηκας, ὅσα γε ϗ ἡμᾶς εἰδέναι, *non duxiſti uxorem, quantum ego ſciam. Lucian. 2. Pertinent huc hæ quoq; formulæ,* ὡς ἔπος εἰπεῖν, *ut breviter dicam.* ὡς συνελόντι εἰπεῖν, *idem.* ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, *ut mihi videtur. 3. Hæc ipſa & ſine* ὡς *efferuntur,* ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, *ut uno verbo dicam.* συνελόντι δὲ εἰπεῖν, *&c.*)

Reg. III.

Cum manetur in eâdem perſonâ; accuſativus perſonæ eleganter omittitur, ut ἐλπίζω ὄψεσθαι, ſpero me viſurum eſſe. Θεμιστοκλῆς ἔφη ζητεῖν ἄνδρα, Themiſtocles dixit, ſe quærere virum.

Reg. IV.

Caſus ſequens infinitivum εἶναι, & ſimiles convenit cum proximo caſu præcedente. * ut,

λέγω	εἶναι φίλος	*dico me*	*eſſe amicum:*
λέγεις		*dicis te*	
λέγει		*dicit ſe*	

* Ita Terent. meditor eſſe affabilis. Nō edat hanc volucrem, qui cupit eſſe ſalax, h. e. qui cupit ſe eſſe ſalacem. Sic enim Cic. in Catil. Cupio me eſſe clementem. Ovid rettulit Ajax eſſe Jovis pronepos, h. e. ſe eſſe pronepotem. Idem; acceptum refero verſibus eſſe nocens.

περικλῆς ἔφησε, μέχρι τοῦ βωμοῦ φίλος εἶναι. περὶ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι ὑγιοῦς, de eo, quod futurum eſt ſanum. ἡμῖν πρέπει εἶναι εὐσεβέσι, nobis convenit eſſe probis.

(Interdum tamen poſterior caſus infinitivum reſpicit, non caſum antecedentem. ut apud Pauſan. τοῖς ἐντυγχάνουσι παρεκελεύοντο ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι, *obvios quosq; cohortabantur, ut ſtrenuos ſe præſtarent viros.)*

REG. V.

Infinitivus Atticè mutatur in Participium ejus generis, numeri, & caſus, cujuſmodi antecedens, & contextus orationis requirit. ut, εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα, pro ἔχειν. Inventa eſt in utero habere. ὁρῶ τὰ παρόντα πολλὴν δυσκωλίαν ἔχοντα, video præſentia multam difficultatem habere.

CAPUT IX.

De Infinitivis, uſurpatis pro Gerundiis & Supinis, quibus Græci aliàs deſtituuntur.

REG. I.

Gerundium in Do, effertur vel infini-

finitivo ſolo, vel infinitivo mediante articulo genitivi caſus, particulâ ἕνεκα ſive omiſsâ, ſive additâ ut, ὥρα ἀπιέναι, tempus abeundi. καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς, & ingreſſus eſt manendi causâ, ſeu, ut maneret cum ipſis οὐδὲν ἄπιστον ἔπραξα τοῦ νικᾶν ἕνεκα, nihil perfidè egi vincendi causâ. †

† Plaut. Capt. nūc adeſt occaſio beneficia cumulare: pro, cumulādi. Virg. Soli cantare periti: pro, cantandi. Salluſt. Arma civilia cepit, legum ac libertatis ſubvertendæ ſc. causâ.

Reg. II.

Infinitivus cum articulo dativi caſus, mediante præpoſitione ἐν, ſive expreſsâ, ſive intellectâ, ponitur loco Gerundii in Do; & interdum accedente accuſativo, exponitur per duos ablativos, conſequentiam deſignantes. ut, τῷ ὑπισχνεῖσθαι ἔπεισεν, pollicendo perſvaſit. ἐν τῷ βασιλεύειν Τραϊανὸν, regnante Trajano.

Reg. III.

In Dum gerundia efferuntur vel infinitivo ſolo, vel infinitivo mediante præpoſitione cum articulo accuſativi caſus ut, λαλεῖν ἄριστος, idoneus ad garriendum. πορεύομαι ἑτοιμάσαι ὑμῖν τόπον, vado ad parandum vobis locum. ἔξειμι πρὸς τὸ μάχεσθαι, exeo ad pugnandum.

(Idem fieri poteſt etiam per participium præſertim futuri temporis, ut Ἀλέξανδρος παρῆκεν ἑαυτὸν ἐξηπατησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν. *Alexander commiſit ſe decipiendum à vatibus. Item per verbalia in* τέον, *ut ex ſeq. cap. apparebit.)*

Reg. IV.

Supinum prius effertur verbo, motum ad locum ſignificanti addito vel infinitivo, vel participio. ut, ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, veni miſſum pacem. ἄπειμι ἐκείνοις ταῦτα εὐαγγελιούμενος, abeo allatum illis hunc lætum nuncium. ἥκομεν Εὐβοεῦσι βεβοηθηκότες, venimus Euboenſibus adjutum, h. e. ut adjuvaremus Euboenſes.

Reg. V.

Ubi Latini utuntur adjectivo, & poſteriore ſupino, ibi Græci utuntur infinitivo, cum adjectivo. ut, ἀδύνατα γενέσθαι, factu impoſſibilia. Ita, ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλὸν, h. e. quæ factu turpia ſunt, ea ne dictu quidem honeſta exiſtimes.

Caput X.

De Verbalibus in έον

Reg. I.

Verbalia in έον (impersonaliter ſumta) dativum perſonæ, & caſum rei, quem verba ipſorum habent, adſciſcunt. ut, μνημονευτέον καὶ τοῦ Σωκράτους, & Socratis mentio facienda eſt. νέοις ζηλωτέον τοὺς γέροντας, juvenibus imitandum eſt ſeniores. τοῖς νόμοις χρηστέον, legibus utendum eſt. †.

(Verbalia in έον, ſæpè alias etiam ſine caſu verborum ſuorum, & vel cum ſolo dativo, vel cum infinitivo, vel abſolutè ponuntur. ut, ἰτέον ἐμοὶ, eundum eſt mihi. πειρατέον χρῆσθαι, enitendum eſt, ut utamur. ἐλπιστέον, ſperandum eſt.)

Reg. II.

Verbalia in έον ſæpè more adjectivorum in eodem genere, numero, & caſu; more autem ſubſtantivorum in genitivo caſu, cum nomine ponuntur. ut, ἀγαθὸς μόνος τιμητέος, ſolus bonus honorandus eſt. ταῦτα ἡμῖν ἡγοῦμαι εἶναι πρακτέα, Hæc arbitror nobis eſſe facienda. Item, ἡ φρόνησις ἐστὶ διάγνωσις τῶν ποιητέων,

† Græciſ. Virg. Pacē Trojano à rege petēdum eſt. Lucretius; æternas quoniam pœnas in morte timendum eſt. Cic. Serviendū eſt brevitati, &c.

καὶ ὀ ποιητέων, Prudentia eſt faciendorum, & non faciendorũ diſcretio.

LIBER III.

DE Syntaxi reliquarum Partium declinabilium.

CAPUT I.

De Syntaxi Articulorum.

REG. I.

Quando adjectivum jungitur ſubſtantivo, tùm articulus vel planè omittitur, vel alterutri ſaltem, vel etjam utrique adjicitur. ut, ἀνὴρ ἀγαθὸς. ὁ ἀνὴρ ἀγαθὸς. ἀνὴρ ὁ ἀγαθὸς, ὁ ἀνὴρ ὁ ἀγαθὸς. vir bonus.

REG. II.

Articuli à ſuis vocibus aliarum vocum, articulo veſtitarum interpoſitione ſejunguntur. ut, οἱ τὴν τῶν ἁπάντων φρουρίδα ἔχοντες, omnium rerum curam habentes.

REG. III.

Relativum (h. e. articulus poſtpoſitivus) cum antecedente ſubſtantivo &c. No-

Nota. Relativum etiam caſu convenit cum præcedente ſubſtantivo, ſive expreſſo, ſive poſtpoſito, ſive etiam omiſſo. ut, Joh. 4. ἐπίστευσε λόγῳ, ᾧ εἶπεν Ιησοῦς, credebat ſermoni, quem dixit Jeſus. Joh. 11 μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ἡμῖν Pro ὃν εἶπεν, ὃν εἶπον &c. Ita, ἀπολαύω ὧν ἔχω ἀγαθῶν, pro ἀπολαύω ἀγαθῶν, ἃ ἔχω, fruor bonis, quæ habeo. Et, ὧν πολλάκις ἐλπίζουσιν οἱ ἄνθρωποι, οὐδὲν συμβαίνει, ſæpè nihil eorum contingit, quæ homines ſperant, pro οὐδὲν ἐκείνων, ἃ ἐλπίζουσι, &c. χρῶμαι οἷς ἔχω, pro ἐκείνοις, ἃ ἔχω.

Reg. IV.

Articulus ſine caſu reſpondente præpoſitus genitivo nominis ſubſtantivi, poſſeſſionem ſignificat: & tunc ſubauditur commodum aliquod nomen, vel participium. ut, Matth. 16. οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων non ſapis ea, quæ ſunt Dei, ſed quæ ſunt hominum. Sic, τὰ ἡροδότου, ſcripta Herodoti.

Reg. V.

Articulus neutrius generis, articulo alteri cum nomine genitivi caſus præpoſitus; ponitur pro ipſo nomine,

tàm in ſingulari, quàm in plurali numero, per omnes caſus (ſolo excepto genitivo plurali propter κακοφωνίαν geminandorum eorundem articulorum τῶν τῶν) ut, τὸ & τὰ τῆς τιμωρίας, pœna, τοῦ & τῶν τῆς τιμωρίας, pœnæ &c. ita in plurali. τὼ & τὰ τῶν τιμωριῶν, pœnæ, τοῖν & τοῖς τῶν τιμωριῶν pœnis, &c.

Reg. VI.

Quando articulus vel adverbio, vel præpoſitioni præmittitur, ſubintelligendum eſt commodum aliquod participium, & eſt periphraſis nominis. ut, ὁ πλησίον. ſc. ὢν, qui prope eſt, h. e. proximus οἱ πάλαι. ſc. ὄντες vel γενόμενοι, illi qui olim fuerunt, h. e. antiqui. τὰ οἴκοι, res domeſticæ τὰ ἄνωθεν, ſuperna. ἡ ἔξωθεν νόσος, morbus externus. (a)

Ita οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, Platonis auditores. οἱ περὶ τὴν ποίησιν, καὶ τοὺς λόγους, Poetæ & oratores, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ſc. ὢν. qui eſt in cœlis, h. e. cœleſtis. †

(a) Græc. Virg. neque ignari ſumus ante malorum, hoc eſt, τῶν πρὶν κακῶν. Terent. omne quod eſt interea tempus, h. e. ὁ μεταξὺ χρόνος.

† Græc. Virg. equites in armis, h. e. armati. Terent. ager ſub urbe, h. e. ſuburbanus.

Caput II.

De Syntaxi Pronominum.

Reg. I.

Genitivi pronominum primitivorum

rum

ſum μȣ, σȣ, ἡμῶν, & ὑμῶν, ſumuntur pro poſſeſſivis, ut, πατήρ μȣ, Pater meus. ἡ μήτηρ ὑμῶν, mater veſtra. ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σȣ, in omnibus operibus tuis. (a)

(In poſſeſſivis enim derivatis ita ſonaret: ὁ πατὴρ ὁ ἐμός. μήτηρ ἡ ἐμή. ἐν πᾶσι τοῖς σοῖς ἔργοις.)

NB. 1. Si manetur in eâdem perſonâ, pro μȣ, σȣ, ἡμῶν & ὑμῶν uſurpantur etiam genitivi compoſiti, tùm conjunctim, tùm diviſim: ut. τȣς μαθητὰς ἐμαυτȣ (vel ἐμȣ αὐτȣ) διδάσκω, doceo diſcipulos meos. τίμα τὸν πατέρα σεαυτȣ (& per craſin σαυτȣ, vel diviſim σȣ αὐτȣ) honora patrem tuum. σȣ αὐτῆς ψυχή, (de Maria, Luc. 2.) tua ipſius anima.

NB 2. Pari modo, & caſu etiam pro ἡμῶν & ὑμῶν uſurpatis poſſeſſivis ἡμέτερος & ὑμέτερος genitivus pluralis αὐτῶν additur: ut, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν πράττωμεν, noſtra agamus: διδάσκετε τȣς παῖδας τȣς ὑμετέρȣς αὐτῶν, docete liberos veſtros.

(Ita & in aliis ſimilibus. ut., ἐμὸν αὐτȣ πρᾶγμα, meum ipſius negotium. σὴ αὐτῆς ψυχὴ (de fœminâ) tua ipſi-

(a) Talis Græciſmus eſt in hoc Plauti loco: Si ex te tacente poſſim certior fieri, quæ miſeriæ te tàm miſerè macerent, duorum ego hominum labori parſiſſem lubens, mei te rogandi, & tui reſpondēdi mihi. Pſeudolo. Si enim reſolvas, ponetur labori mei, πόνῳ μȣ. Sic illud apud Latinos: de tuo ipſius ſtudio, &c.

ipſius anima. Cæterum, quomodo pro meus, tuus, noſter & veſter etiam reciproca uſurpentur, dicemus ad not. 3. reg ſeq.)

Reg. II.

Reciproca Pronomina explicant Græci in eo caſu, quem vocabulum, cui junguntur, requirit, & ita quidem, ut cùm ſit reflexio in ſe, vel in ſuam poſſesſionem, utantur compoſitis, & non primitivis, vel derivatis; cùm autem ſit reflexio in aliud ſubjectum, utantur ſimplicibus, & non compoſitis. ut, φιλεῖ ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα, nemo ſeipſo amat quenquam magis. οἱ πλεῖστοι αὐτοῖς (h. e. ἑαυτοῖς, vel σφίσιν αὐτοῖς) πολεμοῦσι, multi ſibiipſis bellum inferunt. Vicisſim, πατέρα τιμᾷ ὁ αὐτοῦ παῖς, patrem honorat ſuus filius, non ἑαυτοῦ παῖς. Item, θέλει διδάσκαλός με ἔρχεσθαι πρὸς αὐτὸν. non ἑαυτὸν. vult Præceptor, ut ad ſe veniam.

NB. 1. Maximum in reciprocis exprimendis uſum habet relativum αὐτὸς, conjunctum cum ἴδιος, & interdum etiam cum σφέτερος ut, πλούσιοι τὴν πολιτείαν οὐ κοινὴν, ἀλλ' ἰδίαν αὐτῶν ἡγοῦν-

ἡγοῦνται εἶναι, divites Remp. non communem,ſed privatim ſuam eſſe exiſtimant. Ita Hom. αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, ſuâ ipſorum temeritate ac petulantiâ perierunt. Liv. lib 2. Suâ ipſorũ audaciâ permittũt.

NB. 2. Illa, τὸ ἑαυτοῦ, & τὰ ἑαυτῶν dicuntur ἐλλειπτικῶς: quia illic ſubintelligitur πρᾶγμα, vel ὄν, hîc πράγματα vel ὄντα ut. πάντες τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσι, omnes ſua ipſorum quærunt. ἡ ἀγάπη οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, charitas non quærit quæ ſua ſunt.

(*Intelligitur hæc formula ex reg. 4. ſupra c.1. lib. 3. tradita. Nam & Pronomina quædam hoc modo conſtruuntur, quemadmodum hîc exempla attulimus, & aliàs, τὰ ἡμῶν dicuntur res & poſſeſſiones noſtræ, &c.*)

NB. 3. Pronomina Græcorum reciproca, addita verbis primæ & ſecundæ perſonæ, earum ſignificationem induunt. ut,

ἐν μεγάροισιν ἑοῖσιν { ἔχω, *habeo in meis* / ἔχεις, *habes in tuis* } *ædibus.*

Μητέρ' ἑὴν ἀγαπᾶτε, diligitis matrem veſtram. σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δάμασσας, tuo ſceptro, ſive imperio

perio ſubjeciſti: δεῦτε, Δί᾽ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ᾽ ὑμνοῦσαι; Adeſte, Jovem dicite veſtrum Patrem celebrantes. μὴ γίγνεσθε φρόνιμοι παρ᾽ ἑαυτοῖς; ne ſitis ſapientes apud vosmetipſos: οὕτω παιδεύεις τοὺς ἑαυτῆς υἱοὺς, ita inſtituis tuos filios.

(*Sic dicimus*, ἑαυτοὺς ἀγαπῶμεν; *nos ipſos diligimus.* ἑαυτοὺς ἀγαπᾶτε; *vos ipſos diligitis.* ἑαυτοὺς ἀγαπῶσι; *ſeipſos diligunt, &c.*)

REG. III.

Relativum αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ dativo jungitur, & ſimilitudinem vel collationem ſignificat. ut, ἡ νεότης οὐκ ἔστι τῶν αὐτῶν ἔργων τῷ γήρᾳ, non eſt eadem actio adoleſcentiæ, quæ ſenectutis. τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, Luc. eadem tecum amo. (a)

REG. IV.

Pronomina poſſeſſiva genitivum poſſeſſoris poſt ſe habent. ut, οὗτοι σπαθῶσι τἀμὰ τοῦ κακοδαίμονος, hi res meas infelicis dilapidant. (b)

(a) Græciſ. Horat. in arte. Invitum qui ſervat, idē facit occidenti, h. e. ἄκοντα ὁ σώζων ταὐτὸ ποιεῖ τῷ ἀποκτείνοντι.

[b] Græc. Horat. cū mea nemo ſcripta legat vulgò recitare timentis. Ovid. & fleſti, & noſtros vidiſti flentis ocellos. Id. Ut mea defunctæ molliter oſſa cubent.

CAPUT III.

De Syntaxi Participiorum.

REG. I.

Ut frequens & elegans eſt uſus partici-

ncipii ὤν, ita in verſione latinâ ſæpè varie redditur ut, ἅπαντα προσδοκᾶν δεῖ ἄνθρωπον ὄντα. Homini omnia exſpectanda ſunt. Ibi participium planè non redditur. δοῦλος ὤν, κόμην ἔχεις. Servus cùm ſis, tamen comam alis. Hîc per conjunctionem cùm redditur. ὁμιλητικὸς ἔσῃ, μὴ δύσερις ὤν, comis eris, ſi non fueris litigioſus. Hîc per conjunctionem Si redditur, &c.

Reg. II.

Participium cum præpoſitivo articulo, ponitur loco verbi cum articulo poſtpoſitivo, ut, πᾶς ὁ αἰτῶν, pro πᾶς ὃς αἰτεῖ. Omnis qui petit.

Reg. III.

Græci ſolent verba circumſcribere per eorundem verborum participia, & verbum ſubſtantivum, in omni perſonâ, numero, & tempore. † ut, τυγχάνω ἐρωτῶν σε, interrogo te. ἦσαν ἐγγίζοντες, appropinquabant. διαμαρτάνω τῆς δόξης, ἣν ἔχων περὶ σοῦ ἔτυχον, fallit me, quam de te concepi, opinio. Ita, Σωκράτης τυγχάνει ὢν σοφός, Socrates eſt ſapiens. ἐγώ εἰμι γράφων, ego ſcribo. ἐχθρὸς ὑπῆρχε ὤν hoſtis fuit. Demoſth.

† Eod. Græciſmo uſus Cic. de orat. Eſt, ut ſcis, quaſi in extremâ paginâ Phædri, his ipſis verbis loquens Socrates.

Ovid. Omnia ſunt hominum tenui pendentia filo, pro, pendent.

(Ob-

(Obſervanda etiam Periphraſis, quæ ſit per verbum ἔχω, & Participium. ut Heſiod. in ἔργ. κρύψαντες ἔχουσι, pro ἔκρυψαν, occultarunt.)

Reg. IV.

Participium cum verbis perſeverandi, deſinendi, ſentiendi, & breviter, affectionem animi ſignificantibus, pro infinitivo ponitur. ut, ἀγαπῶν με διατέλει, amare me perge. οὐ παύομαι εὐχαριστῶν, non deſino gratias agere.

NB. 1. Participium hoc nominativi caſus eſt, ſi manetur in eâdem perſonâ, præſertim ad verba γνωριστικὰ ſeu cognitionem ſignificantia; (Si non manetur, ejusmodi, quem verbum adjunctum requirit) † ut, μέμνησο ἄνθρωπος ὤν, memento te eſſe hominem. οὐκ αἰσθάνονται ἁμαρτάνοντες, non animadvertunt ſe peccare. οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών, non novi, (non memini) vidiſſe me pulchriorem puellam. θρασὺς ὢν ὑφ' ἁπάντων ὦψαι, audax eſſe ab omnibus es conſpectus. Φαίνεται τοῦτο πεποιηκώς, manifeſtum eſt, eum hoc feciſſe.

† Græciſ. Virg. Senſit medios delapſus in hoſtes: pro, ſenſit ſe eſſe delapſum, ᾔσθετο πεσών.

(Hoc

(Hoc loco conſtructio verbi σύνοιδα obſervanda eſt :

σύνοιδα { ἐμαυτῷ ἁμαρτάνοντι / ἁμαρτάνοντι / ἁμαρτίαν / περὶ ἁμαρτίας }

Sum mihi conſcius peccati , vel quòd peccem.)

Hoc imitatus Fabius dixit: non ſuſtineo eſſe conſcius mihi diſſimulanti.

NB. 2. Pertinent huc verba λανθάνω, lateo, celo : & φθάνω prævenio, anteverto, quæ ſingulares pariunt elegantias cum participiis nominativi caſus, loco infinitivi ut, ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες, clam nobis fugerunt, Xenophon οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες, minimè verò nos imprudentes in iſto ſermone alieno, abſurdoque verſamur, Plut. ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, non animadvertit ſe in corpulentiam immodicam evadere, Athen. ἐλάθομεν ἐξηνυκότες ὅσον ἔδει, non ſenſimus nos confeciſſe viæ quantum oportebat. Ita, πλείστου ἐπαίνου ἀνὴρ ἄξιος, ὃς ἂν φθάνῃ τοὺς φίλους εὐεργετῶν, quantivis pretii vir ille eſt, qui beneficiis anteverterit ſeu provocarit amicos οὐκ ἔφθη διαπραξάμενος ταῦτα, pro οὐ διέπραξε,

non antevertit perficere hæc, h.e. non perfecit.

NB. 3. Nomina etiam à verbis illis derivata; ut δῆλος, ἔνδηλος, καταφανὴς, ἀφανὴς, φανερὸς &c. loco infinitivi participium adſciſcunt ut, δῆλος εἶ συκοφαντῶν, pro δῆλόν ἐστι σε συκοφαντεῖν, h. e. manifeſte calumniaris. ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων, ſi quis manifeſtè deprehenditur furari.

Reg. V.

Duo genitivi conſequentiam deſignantes abſolutè ponuntur, alter nominis, vel pronominis; alter participii, ut, θεοῦ διδόντος, Deo dante. ἐμοῦ λέγοντος, me dicente.

NB. 1. Diſſimulatur hic interdum alteruter genitivus; ut, δευτέρων ἀμεινόνων, ſc. ὄντων, poſterioribus melioribus, exiſtentibus ſcilicet. ἐλθόντων δὲ, intellige τούτων, venientibus autem illis.

Sic: audite, regem in Ciliciā tendere. Item, permiſſo, ſeu dicere prius, ſeu audire mallet.

NB. 2. Atticè pro his genitivis ponuntur accuſativi, interdum cum ὡς & ὥσπερ; interdum etiam ſine illis, ut, ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσοντα, pro ἀνδρὸς τούτου ποιήσοντος, viro iſtud facturo. σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω, pro σοῦ εὐπράσσοντος, Sophoc. Ajac.

NB

NB. 3. Participia imperſonalium quoq; abſolutè ponuntur. ut, ἄδηλον ὂν, cum ſit incertum. δόξαν ἐμοὶ γϱάψαι, cum mihi viſum eſſet ſcribere. παρὸν, cum adiit facultas. ἐνδεχόμενον, cum fieri poſſit.

NB. 4. Notetur etiam periphraſis, quâ Græci utuntur loco genitivorum conſequentiæ. ut, ἐγένετο δὲ, ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ, pro ὄντων δ' αὐτῶν ἐκεῖ, Luc. 2. &c.

LIBER IV.

De Syntaxi reliquarum Partium non declinabilium.

Caput I.

De Syntaxi Adverbiorum.

Reg. I.

Adjectiva temporis ponuntur à Poetis pro adverbiis. ut, οὐ χϱὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόϱον ἄνδϱα, non decet conſiliarium, vel ſenatorem dormire per totam noctem. (a)

(a) Græciſ. Virg. nec minus Æneas ſe matutinus agebat; pro manè. Tibullius: Si venias hodierne &c. pro, ſi hodie venias. Plinius: Hæc ſingula & matutina, & veſpertina dantur. h. e. manè, ac

Reg. II.

Adjectiva neutrius generis pro adverbiis ponuntur tàm in plurali, quàm ſin-

ſingulari numero (a) ut, πρῶτα θεόν τίμα, ante omnia Deum cole.

(a) Græc. Horrendũ clamat. Et, ſtabat acerba fremens. Sic, Sole recens orto, pro recenter.

Reg. III.

Adverbialiter etiam uſurpantur alia quædam, præſertim in dativo modali, & accuſativo Synecdochico ſecundæ ſimplicium ut, ὁ ἰδίᾳ πονηρὸς, qui privatim, ſive ex propriis malus eſt. παῤῥησίᾳ λαλεῖν, liberè loqui. ἀρχὴν θηρᾶν ȣ̓ πρέπει τὰ ἀμήχανα, prorſus non ſunt tentanda impoſſibilia. Μένȣσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὴν ἀρχὴν manent naturæ, ſicut principiô provenerunt. Ita, τὴν ταχίστην, celerrimè, &c.

Reg. IV.

Adverbia derivata primitivorum caſum retinent. ut, ἀξίως τιμῆς ἔπραξε, dignum honore opus fecit. ὁμοίως τοῖς ἄλλοις, ſimiliter ut alii. μάλιστα πάντων, maximè omnium.

Ita Latini: Et ſtudio mores cõvenienter eunt. Proximè januam oportet eſſe villici cellam.

Reg. V.

Adverbia loci, temporis, numeri, ſeparandi, exceptionis, celandi, cauſæ, ſimilitudinis ſeu comparationis, & copiæ, genitivum adſciſcunt.

Loci. ut, ἔνδος τείχȣς, intra muros.

ἐκ-

ἐκτὸς τοῦ σώματος extra corpus πρόσθε θυρῶν ante fores. πόῤῥω ἡμῶν, procul à nobis &c.

Temporis: ut, εὐθὺς τοῦ δείπνου, ſtatim à prandio. πρωῒ τῆς ἡμέρας, manè. ὀψὲ τῆς ἡμέρας, veſperi.

Numeri: ut, ἅπαξ τῆς ἡμέρας, ſemel in die. τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ter in anno.

Separandi: ut ἄνευ κινδύνου, ſine periculo χωρὶς τῶν ἄλλων ſine cœteris.

Exceptionis. πλὴν γυναικῶν, præter mulieres, exceptis mulieribus. πάντες πάρεξ τῶν ἐν Βεθσούρᾳ, omnes exceptis Bethſuræis.

Celandi: ut, λάθρᾳ τοῦ πατρὸς, clam Patre κρύβδα διὸς, clam Jove.

Cauſæ: ut τοῦ κέρδους ἕνεκα, propter lucrum. τῆς ἀληθείας χάριν veritatis gratiâ. ἕκατι (ſive ἕκητι) διὸς μεγάλοιο, Deo ſic volente.

ἵνα ἕνεκα
quam ob cauſam

Similitudinis & Comparat. ut, ποταμοῦ δίκην, inſtar fluvii γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, linguæ ad modum ignis diſpertitæ.

Copiæ. ut, ἤδη μὲν ἅλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας. nunc quidem ſatis habeo felicitatis.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-560737-p0055-9

REG. VI.

Adverbia congregandi ſeu colligendi conſtruuntur cum dativo. ut, ἅμα τοῖς ἄλλοις, unà cum aliis. ὁμοῦ τοῖς συμμάχοις, unà cum ſociis.

REG. VII.

Ἕως, & ἕως, ἄν, h.e. quamdiu, dum, donec, variè efferuntur.

1. Indicativo. ἕως πλουτεῖς, dum dives es.

2. Optativo, ἕως ἂν γένοιτο, donec fieret.

3. Conjunctivo. ἁμαρτία ἕως μὲν ἐργαθῇ, peccatum, dum adhuc eſt in opere. ἕως ἂν ἀγαθοὶ ὦσι, tantiſper dum boni ſunt.

4. Infinitivo. ἕως ζῆν, & ἕως ἂν ζῆν, donec vivam.

REG. VIII.

Πρὶν conſtruitur cum Indicativo & Infinitivo. ut, πρὶν εἶπεν. & πρὶν εἰπεῖν, priusquam diceret. Matth. 1. πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα.

NB. 1. Additur infinitivo & accuſativus, poſt πρὶν, & interdum etiam poſt πρὶν ἢ ut, πρὶν εἰπεῖν αὐτοὺς, & πρὶν ἢ εἰπεῖν αὐτοὺς, antequam dicerent.

NB.

NB. 2. Nonnunquam præcedit πρότερον, & ſequitur modò πρὶν, modò ἢ, modò πρὶν ἢ. ut, πρότερον γινώσκειν, πρὶν μαθεῖν, prius ſcire, quàm diſcere. πρότερον μαθεῖν, ἢ διδάσκειν, prius diſcere, quàm docere. οὐ πρότερον διδάσκω, πρὶν ἢ ἔμαθον, non prius doceo, quàm didicerim.

NB. 3. Gaudet πρὶν etiam optativo, item conjunctivo, vel ſimpliciter, vel intercedente ἂν aut ἢ. ut, οὐ πρότερον πρὶν ἐγὼ ἔλθοιμι, non priusquam ego venerim. μὴ πρότερον, πρὶν ἂν μάθῃς, non priusquam didiceris.

Reg. IX.

Adverbia hortandi, & prohibendi gaudent Imperativis & Subjunctivis. ut, ἄγε φίλησόν με, age oſculare me. φέρε σκεψώμεθα, age conſideremus, μὴ ψεῦσον, ne mentiaris. μὴ ἀδικεῖν ἐθέλῃς, noli injuſtè agere. (at, οὐ φονεύσεις, pro μὴ φονεύσῃς, non occides.)

Reg. X.

Adverbia optandi nunc cum Indicativo, (in re præteritâ) nunc cum optativo (in re præſenti, aut futurâ) conſtruuntur. ut, εἴθε ἔγραψα, uti-

nam ſcripſiſſem. αἴθε γράφοιμι, utinam ſcriberem.

NB. 1. Junguntur interdum etiam cum accuſativo & infinitivo. ut, εἴθε σε μὴ γενέσθαι, utinam non eſſes.

NB. 2. Quandoq; accedit imperfectum ὤφειλον, aut aor. 2. ὤφελον, ſequente infinitivo, ut, αἴθ' ὄφελον ἄγαμός τε μένειν ἄγονός τε γενέσθαι, dictum Auguſti Cæſaris, utinam aut cælebs manſiſſem, aut liberis carérem! ὡς ὤφελες ὀλέσθαι, utinam periiſſes.

NB. 3 Aliquando ellipſis adhibetur modo particulæ optandi, modò verbi. ut, ὄφελον ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ἡμᾶς, utinam amputentur, qui turbant vos! ἃ μηδὲ ποτ' ὤφελον, quæ utinam nunquam!

Reg. XI.

Duæ vel plures negationes apud Græcos vehementiùs negant. ut, οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρησιμώτερον, nihil utilius eſt. χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν, ſine me nihil poteſtis facere. οὐκ οἴδατε οὐδέν, neſcitis, vel nihil omninò ſcitis.

Nota οὐ μὴ, & οὐδ' οὐ μὴ, ferè cum conjunctivo conſtruuntur. ut, οἱ λό-

γοί μȣ ȣ̓ μὴ παρέλθωσι, verba mea non tranſibunt. ȣ̓ γέγονε, ȣ̓δ' ȣ̓ μὴ γένηται, non fuit, neque etiam futurum unquam eſt.

Caput II.

De Syntaxi Præpoſitionum.

Reg. I.

Præpoſitio conſtruitur cum ſuo caſu, eoque vel uno, vel gemino, vel tergemino.

NB. 1. Cum uno caſu conſtruuntur præpoſitiones octo: videlicet cum ſolo genitivo 4 ἀντὶ, ἀπὸ, ἐκ, & πρὸ: cum ſolo dativo 2. ἐν & σὺν: cum ſolo accuſativo totidem, εἰς & ἀνὰ.

ἀντὶ, ut.

ὁ βȣ̃ς ἀντ' οἰκέτȣ, bos pro famulo eſt, h. e. famuli vicem explet. ἀντὶ τȣ́τȣ τȣ̃ διδάγματος, hujus præcepti gratia, vel propter hoc præceptum. ἓν ἀνθ' ἑνὸς, eins umbs ander.

ἀπὸ.

ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλȣς, à principio uſque ad finem. οἱ ἀπὸ τȣ̃ βήματος, h. e. concionatores. οἱ ἀπὸ Ισοκράτȣς, Iſocratis diſcipuli.

ἐκ vel ἐξ.

ἐκ Συρίας, è Syria. ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα, à Jove incipiamus. ἐξ ὧν ἔπαθες, ἔμαθες, quæ nocuerunt, docuerunt. ἐξ οὗ, ſcil. χρόνου, ex quo.

παρανομασία.

πρὸ.

πρὸ θυρῶν, ante fores. πρὸ τῶν τρωϊκῶν, ante Trojani belli tempora. εἰρήνην πρὸ πολέμου, pacem præ bello. οἱ πρὸ ἡμῶν, majores noſtri. vid. Reg. 4 sext. art: p: 41.

ἐν.

ἐν οὐρανῷ, in cœlo. ἐν ἀγαθοῖς, inter bonos. οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ, agreſtes, ruſtici.

σὺν.

σὺν θεῷ, cum Deo, Deo volente. ἔμεινε σὺν αὐτῇ, manſit apud eam.

εἰς.

εἰς τὸν οὐρανὸν, in cœlum. τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ, veſtræ erga me benevolentiæ.

ἀνὰ.

ἀνὰ μέσον, per medium. ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, ſingulis diebus. ἀνὰ στρατὸν, per exercitum. NB.

NB. 2. Cum gemino caſu, videlicet cum genitivo & accuſativo Præpoſitiones conſtruuntur quatuor, διὰ, κατὰ, μετὰ & ὑπὲρ.

διὰ.

διὰ μέσου αἰθέρος, per medium ætherem. διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, noctè dieque. διὰ μέλανος γράφειν, atramento ſcribere διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα, propterea.

κατὰ.

κατ' Αἰσχίνου λόγος, oratio contra Æſchinem κατὰ τῶν πετρῶν ῥίπλειν, de ſaxis dejicere ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, animal dicitur vel prædicatur de homine κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ παιδαγωγοῦ, ſecundum vel ad præſcriptum pædagogi. κατὰ δύναμιν, pro viribus κατὰ μάχην, in prælio. τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ, noſtrâ ætate. οἱ κατ' ἀγορὰν, cauſidici, vel circulatores.

μετὰ.

μετὰ φίλων, cum amicis. μετὰ τοῦ λόγου, cum ratione. μετ' ἐμοῦ βαστάζω, mecum porto. μετὰ τὴν ἑορτὴν, poſt feſtum. μετὰ τὸν Θεὸν, proximè vel ſecundùm Deum.

ὑπὲρ.

ὑπὲρ ἡμῶν, pro nobis. λόγος ὑπὲρ τοῦ Κτησιφῶντος, oratio pro Cteſiphonte. ὑπὲρ εὐσεβείας λαλεῖν, de pietate loqui. ὑπὲρ ἀρετῆς ποιεῖν τι,

vir-

virtutis cauſá facere aliquid. ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν, ultra peram ſapere. ὑπὲρ τὴν Θράκην, ultra Thraciam. ὑπὲρ τὸ μέτρον, ſupra modum. ὑπὲρ ἄνθρωπον, ſupra hominis captum, & vires.

NB 3. Cum tergemino caſu, vid. cum genitivo, dativo, & accuſativo conſtruuntur præpoſitiones ſex, ἀμφὶ, ἐπὶ, παρὰ, περὶ, πρὸς & ὑπό.

ἀμφί.

ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ φάναι, de diis honeſta loqui. πόλεμος ἀμφ' αὐτῇ γενόμενος, bellum ob eam exortum. ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν, in his occupati erant. τὰ ἀμφὶ τοὺς ἀγροὺς, quæ ad agriculturam pertinent, res ruſticæ. οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, ſocii Priami.

ἐπί.

ἐπὶ ῥιπὸς πλέειν, ſuper vimine navigare. ἐπ' ἐμαυτοῦ, per meipſum, h. e. mea ſponte, ac meo marte. γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ, ridere apud ſe. ὁ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων, ſecretarius. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ κέρδει, lucri cauſâ, vel propter lucrum hæc facere. ἐπὶ τοῖς δημόταις ἦν, penes plebem erat. ἐπ' οἶκον, domum ver-

verſus. πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, confidere in Domino. νοσεῖν ἐπὶ θάνατον, ægrotare ad mortem usque.

παρά.

ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς, exii à Patre. παρ' ἐμοῦ ἐκτίσω, à me ſolvam, h. e. meâ pecuniâ. ~~ἄσπασαι~~ ἐκεῖνον παρ' ἐμοῦ, ſaluta eum meis verbis. τὰ παρὰ τῶν ἄλλων εἰρημένα, quæ ab aliis dicta ſũt. παρὰ τοῖς δούλοις κοιμᾶσθαι, propter, vel apud ſervos dormire παρὰ βασιλεῖ κάθηται, prope regem ſedet. παρὰ σὲ ἔρχομαι, ad te venio. παρὰ ποταμόν, ad vel prope flumen παρὰ γνώμην, præter opinionem. παρὰ φύσιν, contra naturam. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, per omne tempus.

ἄσπασαι

περί.

περὶ ψυχῆς λέγειν, de animâ dicere. περὶ ψυχῆς μάχεσθαι, pro animâ & vitâ pugnare. περὶ ἁπάντων, præ omnibus. περὶ τοῖς βραχίοσιν ἐφόρουν, circum brachia geſtabant. περὶ ποταμῷ, ad vel prope flumen τὸ νικᾶν ἀεὶ περὶ τοῖς αὐτοῖς ἔμεινε, victoria ſemper apud eoſdem manebat. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα,

μα, circa urbem exercitus. περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία, circa formidoloſa fortitudo verſatur. περὶ τὴν τρίτην ὥραν, circa horam tertiam. χρηστὸς περὶ ἡμᾶς, benignus erga nos. οἱ περὶ τὴν μουσικὴν ὄντες, circa Muſicam occupati, Muſici. ἡ περὶ τὰ ἱερὰ, Sacerdotes.

πρός.

πρὸς ἐκείνων ἔλαβον, ab illis accepi. οὐ πρὸς ὑμῶν τοῦτο, non hoc veſtri officii eſt, vel, hoc non eſt è re veſtrâ. πρὸς θεοῦ, καὶ πρὸς ἀνθρώπου ἀναίτιος, coram Deo, & hominibus innocens. πρὸς ἐμοῦ τοῦτό ἐστι, hoc pro me eſt. πρὸς θεῶν παύσασθε ἁμαρτάνοντες, per Deos deſiſtite à peccatis. ἔπεσε πρὸς οὐρανοῦ cecidit è cœlo. πρὸς τοῖς ποσὶν, ad, vel juxta pedes. πρὸς τούτοις, præterea, adhæc. πρὸς ταῖς ἀγκάλαις κομίζειν, in ulnis geſtare. οἱ πρὸς ταῖς ἐπιστολαῖς, qui in Epiſtolis ſcribendis occupati, qui ab Epiſtolis ſunt. πρὸς τὸν θεὸν ἀφικόμεθα, ad Deum acceſſimus. οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμὲ, horum nihil ad me, ſcilicet attinet. πρὸς σῆμα κλαίεις, ad, vel apud tumulum fles. ἡ πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπία, humanitas

tas

tas erga peregrinos. παρετάξατο πρὸς Φίλιππον ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, ſtetit in acie contra Philippum pro libertate Græcorum. λόγος πρὸς Ἁρμόδιον, oratio contra Harmodium.

ὑπὸ.

ὑπὸ τοῦ χιτῶνος ἔχειν, ſub tunicâ habere. ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τιμᾶσθαι, à bonis honorari. ὑπὸ πενίας, ob paupertatem. ὑπὸ δένδρῳ, ſub arbore. ὑπὸ τῷ διδασκάλῳ, ſub Præceptore. ἐταλαιπώρει ὑπὸ τραύματος, languebat ex vulnere. καὶ τὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν, aurum, quod & ſuper terrâ, & ſub terrâ eſt. ὑπὸ νύκτα, ſub noctem. ὑπὸ κύνα, ſub caniculam. ὑφ' ἡγεμόνα εἰσὶ, ſub duce ſunt.

REG. II.

Quædam præpoſitiones præter uſitatos caſus etiam alios recipiunt, ſed vel poeticè, vel per ellipſin caſus uſitati. ut, ἐν διδασκάλου ſcil. οἰκίᾳ, in Præceptoris ædibus. εἰς ᾅδου, ſcil. οἰκίαν, in Plutonis, h. e. in infernum. ἀνὰ βωμοῖς, ſuper aris; pro quo Pro-

Græc. Ter. Ubi ad Diana veneris. Plaut. in Veneris. Cic. à Veſta.

Proſæ orationis ſcriptores dicunt, ὑπὲρ βωμῶν, vel, ἐπὶ βωμῶν, &c. Ita, μετὰ πρώτοισι πονεῖτο, inter primos laborabat, pro σὺν πρώτοις.

Reg. III.

Præpoſitiones ſæpè ſolent omitti. ut, τὸν αὐτὸν τρόπον, eodem modo, deeſt κατά. ἑτέραν τρέπεσθαι, aliâ viâ aggredi, deeſt εἰς, &c.

Caput III.

De Syntaxi Conjunctionum.

Reg. I.

Εἰ cum Indicativo, & Optativo; ἂν & ἢν, & ἐὰν cum conjunctivo conſtruuntur ut, εἰ καλὴ ἔδοξα, ſi pulchra viſa ſum. εἴτινα λάβοιμι, ſi quem nanciſcar ἂν θεὸς θέλῃ, ſi Deus velit. οὐδ᾽ ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, neque ſi Agamemnonem dixeris. ἐὰν εἴπωμεν, ſi dixerimus.

Reg. II.

Κἂν, etſi, licet, gaudet conjunctivo. ut, κἂν ἀληθῆ λέγῃ; etiamſi vera dicat.

Reg. III.

Particula potentialis ἂν, & poeticè κε, & κεν, omnibus gaudet modis, & temporibus: Optativo tamen, & Indicativo præcipuè: indefinitè verò & expletivè poſita, plerumq; conjunctivo, & ſæpiùs etiam optativo. ut, εἶπον ἂν, dixiſſem utique, vel potuiſſem dicere. οὐκ ἂν γράφοις; nonne ſcriberes, vel nonne poſſes ſcribere? ὅ, τι ἂν λέγῃς, quodcunque ſane dicas.

Reg. IV.

ἵνα, ὄφρα, ὡς, ὥστε, ὅπως ferè ſemper conjunctivum, aliquando etiam Optativum, & Indicativum adſciſcunt. ut, ἔλαβε συγγραφὴν, ἵνα εἶχεν κατὰ νόμους ἀπαιτεῖν, Syngrapham accepit, ut poſſet juxta leges exigere. ἐργάζου, ὄφρα σε λιμὸς ἐχθαίρῃ, labora, ut fames te fugiat. Ita Joh. 3. οὕτως ἠγάπησεν, ὥστε ἔδωκεν, ſic dilexit, ut daret &c.

(De ὅπως vide ſup. not. 2. reg. 2. c. 7. lib. 2. de ὡς & ὥστε R. 2. c. 8. ejusd. libri.)

Nota: quandoque conjunctio cauſalis omittitur. ut, ὅρα, μηδενὶ εἴπῃς, vide, ne cui dicas.

Reg. V.

ὅτι, quòd, gaudet Indicativo; & interdum etiam optativo. ut, οἶδα, ὅτι ἐ δίκαιόν ἐστι, vidi, quòd non juſtum eſſet. ἀπέκρινε, ὅτι εἴη καλλίστη, reſpondit, quòd eſſet pulcherrima.

Caput IV.

De Syntaxi Interjectionum.

Reg. I.

οἲ, heu, hei, frequenter cum nominativo, aut accuſativo, frequentiùs cum dativo conſtruitur. ut, οἲ ἐγὼ τάλας, heu miſer ego! οἲ ἐμὲ δύλην, heu me miſeram! οἴ μοι, heu mihi!

(Ita οἴμοι τάλας, heu mihi miſero! ὤμοι τῶν κακῶν, heu mihi ob mala! *ὤμοι ἐμῆς ἄτης, eheu calamitatem meam! Quæ poſterior formula per Ellipſin τῦ ἕνεκα explicatur à nonnullis.)*

Reg. II.

Φεῦ, eheu, heu, genitivum adſciſcit, & interdum etiam nominativum. ut, Φεῦ τῦ λόγυ, Papæ, quid audio! Φεῦ

τῆς ἀλλαγῆς, heu commutationem! φεῦ τάλας, heu vel ô me miſerum!

RᴇG. III.

ὦ & ὢ exclamandi Partic. modò nominativus, modò genitivus, modò vocativus adjicitur. ut, ὦ ζεῦ, ô Jupiter! ὢ τάλας ἐγὼ, ô miſer ego! ὢ συμφορᾶς, ô calamitatem!

(*ὦ cum vocativo conſtructum, circumflectitur, aliàs ſemper acuitur, ut docent Grammatici.*)

Nota. 1. genitivus per ſe poſitus, Atticis abominantis eſt. ut, τῆς μανίας, ô inſaniam!

NB. 2. Invenitur nonnunquam ὢ etiam cum accuſativo conſtructum, ut apud Luc. ὢ ἐμὲ δειλὰν, ô me miſeram!

RᴇG. IV.

οὐαὶ, væ, dativum adſciſcit. ut, οὐαὶ ὑμῖν, væ vobis!

RᴇG. V.

Jurandi particulæ νὴ & μὰ, accuſativum adſciſcunt, ut νὴ δία, per Jovem! μὰ δία, non per Jovem!

NB. 1. Attici ellipticè jurant, ut οὐ μὰ τὸν, ſcil. Θεὸν, non per Jovem!
NB. 2. Quandoque omittitur jurandi particula, præſertim apud Dores; quandoque contrà redundat. ut, τὸν ἥλιον, non per Solem! ναὶ μὰ δία, certè non per Jovem! οὐ μὰ δία; idem.

Reg. VI.

Acclamandi, & blandiendi particulæ cum vocativo junguntur, ut, ἰὴ παιὰν, iô Pæan! εὖγε ἀγαθὲ δοῦλε, Euge ſerve bone!

(*Interdum genitivus additur. ut Luc.* εὖγε τῆς προαιρέσεως, *macte ob inſtitutum! interdum planè nullus caſus adeſt, ut,* εὖγε, οὕτω ποιεῖτε, *Luc.*)

INDEX

Præcipuarum Elegantiarum.

A

à 56. in ἀπὸ, & ἐκ. 59. in περὶ. 61. in ὑπὸ.

à Veſtæ, 62. reg. 2. c. 2. Gr.

ab Epiſtolis, 61. in πρὸς.

ab aliis pati, 25. not. 2.

ab illis accepi, 60 in πρὸς.

abſolvendi verba, 17. Gr.

abſtinēdi verba, ibid. Gr.

abundandi verba, 18 Gr.

abundare divitiis. 22. reg. 1. c. 4.

Accuſativus cum nomine 12 & ſeq. cum verbo 21. ſeq. Ponitur loco dativi, 22. not. 1. ad reg. 2. loco Genitivorum conſequentiæ, 48. reg. 5. not. 2.

Ad, 61. in πρὸς.

Adhæc, ibid.

ad me attinet. ibid.

ad mortem usq;, 59. in ἐπὶ.

ad Dianæ, ad Plutonis, 62. reg. 2. c. 2. Gr.

Adjectivi cum ſubſtantivo anomaliæ, 1. ſeq. Gr.

adjectiva temporis pro adverbiis poſita, 49. reg. 1. Gr.

adipiſci dominationis, 18. Gr.

admirandi verba, 17. Gr.

adverbiorum Syntaxis, 49. 50. & ſeqq.

æſtimandi verba, 16. reg. 1. c. 2.

aliâ viâ aggredi, 62. reg. 3. c. 2.

alius ſapiente, 7. reg. 4. Gr.

à me factum hoc eſt, 25. not. 1. reg. 1.

â me ſolvam, h. e. meâ pecuniâ. 59. in περὶ.

ἀμφὶ cum genitivo & accuſativo, 58. & 59.

ἂν, cum Optativo ponitur loco Imperativi, 16. not 1 reg. 3. aliàs gaudet omnibus modis & temporibus, 62. reg. 1. cap. 3. & 63 reg. 3.
ἀνὰ cum ſolo accuſat. conſtruitur, 57. ponitur pro ὑπὲρ, aut ἐπὶ, 62. reg. 2. c 1.
ante fores, 51. reg. 5. & 56. in πρὸ.
ἀντὶ, 23. not. 1. & 55.
antiqui, 39. reg. 6.
anxius gloriæ, 7. not. 2. Gr.
appoſitio, 3. reg. 2.
ἀπὸ. 25. reg. 1. not. 2. & 56.
apud, 61. in πρὸς. 59. in παρὰ & 60. in περὶ. 56. in σὺν.
arbor fici, 4. Gr.
articulorum Syntaxis, 37. & ſeqq.
articulo quomodo fiat nominis circumlocutio. 38. reg. 5.
articulus, adverbia & Præpoſitiones quomodo mutet in nomina, 39. reg. 6. quomodo partitioni inſerviat, 9. reg. 5. not 2.
αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, 44. reg. 3. Gr.
auro currus. 20. reg. 6. Gr.

B.

Bäum der Weyden / 4. Gr.
bellare alicui, 21. reg. 1. Gr.
benedicere Deum, 23. Gr.
benefacere alicui, 23. not. 2.

C.

Carendum tui. 17. Gr.
Causâ, h. e. propter, 56. in ἀντὶ. 58. in ὑπὲρ 59. in ἐπὶ.
Cauſam ſignificantia nomina, 10. reg. 2. verba, 21. reg. 2. adverbia, 50. & 51. reg. 5.
Cauſidici, vel circulatores, 57. in κατὰ.

Ce-

Celandi adverbia, 51. *reg* 5.
Certare alicui, 21. *reg.* 1. *Gr.*
Circa, 60. *in* περὶ.
Clàm Patre, 51. *reg.* 5.
Clàm nobis fugerunt, 47. *not.* 2.
Comitor tibi, 21. *reg.* 1. *Gr.*
Comparativorum Syntaxis, 5. *reg.* 3.
Concionatores, 56. *in* ἀπὸ.
Congregandi, ſeu colligendi adverbia, 52. *reg.* 6.
Conſcius ſum mihi peccanti, 46 & 47. *not.* 1.
Conſequendi verba, 16. & 17. *reg.* 1. *cap.* 2.
Contra aliquem oratio, 61. *in* πρὸς & 57. *in* κατὰ.
Contra aliquem ſtare in acie, 61. *in* πρὸς.
Contra naturam, 60. *in* παρὰ.
Copiæ nomina, 6. & 7. *reg.* 4. *Adverbia*, 50. 52. *reg.* 5.
Coram aliquo, 60. *in* πρὸς.
Cumprimis laborabat, 49. *reg.* 2. *c.* 2.
Curæ eſt, 29. 30. *reg.* 5.

D.

Dativus nominum, 10. & *ſeq. verborum.* 20. & *ſeq. verborum paſſivorum*, 25. *not.* 1. *reg.* 1.
Dativus geminus nominum 11. *reg* 4.
Dativus pro Genitivo 25. *not* 1. *Gr.*
De 58 *in* ὑπὲρ & ἀμφὶ & 60 *in* περὶ.
Decet cum Dativo. 29. *Gr.*
Δεῖ *verbi conſtructio, ibid. reg.* 4.
Δέομαι 18. *not.* 2.
Deſinendi verba 17. *reg.* 1. *Gr.*
Deſino gratias agere. 46. *reg.* 4.
Deſiſtere à peccatis, 61. *in* πρὸς.
δῆλος *in Syntaxi*, 47. *not.* 3.

Διά, 57.
Διαφέρει, 29. reg. 5.
die ac nocte. 24. reg. 2.
Dignus & indignus, 8 Gr.
Dilapidare rem 44. reg. 4.
Diſcipuli Iſocratis, 56 in ἀπὸ conſ. & pag. 39. reg. 6.
Dominandi verba 16. 17 reg. 1.
Donec, dum, 52. reg. 7.

E.

ἐὰν, 62. 63. reg 1. c. 3.
è cœlo, 61. in πρὸς.
è re veſtrâ, 60. in πρὸς.
egendi verba, 16. ſeq.
εἰ, 62. reg. 1. c. 3.
εἰμὶ cum genitivo, 18. reg. 2, Gr.
Eins umbs ander / 56. in αὐτῷ.
εἰς, 57. & 62. reg. 2. & 3. c. 2.
ἐκ vel ἐξ. 56.
ex quo, ibid.
ex vulnere languebat, 61. in ὑπὸ.
emere, 23. reg 1.
ἐν cum ſuo caſu & infinitivo inſervit Gerundio in Do, 34. reg. 2.
ἐν dativum ſolum adſciſcit, 56. ſed per ellipſin etiam Genitivum, 62. reg. 2. c. 2.
ἐνδέχεται 28. reg. 3.
ἕνεκα in conſtructione omiſſum 9. reg 6. & 19. reg. 9. & 65. reg. 1. & 66 reg. 6.
ἔνι pro ἔστι 27. not. 1.
ἔξεστι & ἐξὸν 28. reg. 3.
Eodē modo, 62. reg 3 c 2.
ἐπὶ 13. & 59 & 62. reg 2. c. 2.
erga aliquem 57. in εἰς. 60. in περὶ 61. in πρὸς.
eſſe harum rerum. 18. reg. 2. Gr.
ἔστι Imperſonale. 26. ſeq.
Eſt videre hanc rē. 27 Gr.
Eſt viri magnanimi, 26. reg. 1.
Etſi, licet, 63. reg. 2. c. 3.
Euge, 66 reg. 6.
Eundū eſt mihi, 36. in not.

Exactos pecunias, 26. *reg.* 2. *Gr*
Exceptionis adverbia, 50. 51. *Reg.* 5.
Expers honoris. 7. *not*. 6.
Externus morbus. 39. *r*. 6.
ἔχω *elegantem Syntaxin parit*, 19. *R*. 5. *in not*. 45. *Reg* 3.
ἕως & ἕως ἂν 52. *reg*. 7.

F.

Facienda hæc nobis ſunt. 36. *reg*. 2.
Faciendorum & non faciendorum diſcretio: *ibid*.
Fautrix mea autoritati veſtra autoritas, 11. *Gr*.
Fieri non poteſt ut, 28. *not*. 2.
Filii iræ. 8.
Filius perditionis. *ibid*.
Fruendi verba, 16 *R*. 1.
Fruor bonis, *quæ habeo*, 38. *R*. 3. *in not*.

G.

Gaudere gaudium. 21. *r*. 1.
Genitivi conſequentiam deſignantes: 48. *reg*. 5.
Genitivi periphraſis, 4. *R*. 1. *not* 1.
Genitivus cum nomine, 4. & *ſeq*. *cum verbo*, 16. & *ſeq*.
Genitivus loco nominativi, 13. *R*. 1. *Gr*. & 15. *in not ad Reg*. 2.
Gerundia quomodo Græcè efferantur, 33. & *ſeq*.
Geſtare circum brachia 60. *in* περὶ *in ulnis*, 61. *in* πρὸς.
Gladio interfecit. 21. *R*. 2.

H.

Habitum ſignificantia nomina 12. *c*. 4.
Heu me miſerum! 64. *reg*. 1. & 65. *reg*. 2.
Herodoti ſcripta. 38. *R*. 4.
Homo peccati. 8.
Hortandi adverbia, 53. *reg*. 9.

I.

Idem facit occidenti, 44. *reg*. 3. *Gr*.

Imitandum ſeniores, 36. reg. 1.
Imperandi verba. 16.
Imperſonalium Syntaxis, 26 ſeqq.
Impoſsibile eſt hoc fieri. 27. reg 2. not. 1.
Implendi verba, 17. Gr.
Imprudentes hoc non facimus 47. not. 2.
ἵνα. 63. reg. 4.
In armis equites. 39. reg. 6. Gr.
In infernum, 62. reg. 2. c. 2.
In Præceptoris. ibid. Gr.
Indigere alicujus 18. Gr.
Infinitivorum Syntaxis, 30 & ſeqq.
Infinitivus loco Nominativi, 14. not. 2. Gr. & 30 ad reg. 5 c. 7. loco Imperativi, 16. not. 2. loco conjunctivi, 31 R. 2. loco Gerundiorum & ſupinorum, 34. & ſeqq.
Infinitivus accuſativum perſonæ quando negligat, 32. reg. 3. & R. 4.
Inſtar fluvii, 51. reg. 5.
Inſtrumenti caſus in nomine, 10. reg. 2. in verbo, 21. reg. 2.
Inter, 56. in ἐν.
Interire ab aliquo, 25. R. 1 not. 2 Gr.
In ulnis, 61. in περὶς.
Iò Interjectio, 6?. reg. 6.
Jurandi interjectiones, 66. reg. 5.
Juxta pedes. 61. in πρός.

K.

κἄν. 63 reg 2.
κατὰ, 57. omiſſum in conſtructione, 12. c. 4. & 62. reg 3. cap. 2.

L.

Labor mei, tui, 40. reg. 1. Gr.
λαμβάνομαι & ἐπιλαμβάνομαι, 18. not. 2.
λανθάνω. 47. not. 2.
Laudare aliquem alicujus rei, 19. reg. 5. Gr.
Laudandi & vituperandi formulæ, 4. R. 2.

Levârunt animum religionis, 17. *Gr.*
Liberare aliquem ſuſpicionis. ibid. Gr.
Licet, 27. *reg.* 2. & 28 *R.* 3.
Loci adverbia, 51. *reg.* 5.

M.

Macte, 66 *reg.* 1.
Majores noſtri, 56. *in* πρὸ.
Manè 51 *reg.* 5.
Manifeſtè calumniaris, 48 *not.* 3. *confer & notam* 1. *præcedentem.*
Materiæ caſus, 9. *Reg.* 7. & 20. *R.* 6.
Mea ſponte, meo Marte, 59. *in* ἐπὶ.
Meus, a, um, 40 *R.* 1.
Mea timentis ſcripta, 44. *reg.* 4. *Gr.*
Meis in ædibus habeo, 43. *not.* 3.
Meis verbis ſaluta. 59. *in* παρὰ.
μέγεθος *particulæ uſus* 12. *in not.*
μέλει, μεταμέλει, 20. *R* 5.
mentio facienda cujus 36. *R.* 1.
μετὰ, 58. *ponitur pro* σὺν, 62. *reg.* 2. *c.* 2.
μέτεστι. 29. *reg.* 5.
Meum eſt, 20 *reg.* 1.
Miniſtri legum Principes, 11. *R.* 3.
Modum ſignificantia nomina. 10. *reg.* 2. *verba*. 21. *R.* 2.
Morbo laborare, 21. *reg.* 1. *c.* 4.
Muſici. 60. *in* περὶ.

N.

Nactus otium, 18. *not.* 2.
Negandi adverbia, 54. 55. *reg.* 11.
Nigræ lanarum. 2. *not.* 4. *Gr.*
Nominativus cum verbo 13. *ſeqq.*
Nominativus cum accuſativo, 32. *reg.* 4. *Gr.* & 46. *reg.* 4. *not.* 1. *Gr.* *pro vocativo*. 15. *R.* 3. *Gr.*
Nos ipſos diligimus, 43.
Noſter, a, um, 40. & 41. *reg.* 1.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-560737-p0077-1

Noſtrâ ætate, 57. in κτ̃.
Noſtra, h. e. res noſtra. 41. not. 2. & 42. not. 2.
Numeri adverbia, 50. & 51. reg. 5.
Numerus Dualis cum plurali conjunctus in nomine, 2. not. 3. in verbo. 14. not. 3.
Nuncupandi verba. 14 reg. 2.

O.

Ob, 58. in ἀμφὶ. 61. in ὑπὸ.
Obnoxius. 8.
Occaſio cumulare. 33. R. 1. Gr.
Occupatum eſſe in aliqua re reg. 58. in ἀμφὶ, & 60. in περὶ & 61. in πρὸς.
O me miſerum, 65. reg. 2.
O miſer ego, ibid. reg. 3.
οἲ, 64. reg. 1. cap. 4.
Optandi adverbia, 54. R. 10.
Optativus loco Imperativi, 15. R. 3. not. 1.
Oportet. 29 reg. 4.
Opus eſt mihi hac re. ibid. in not.
ὅπως, 28. not. 2. & 63. reg. 4.
Oratores, 39. reg. 6.
ὅτε, 28. not. 3.
ὅλι, 64. reg. 5.
ὀαί, væ, 65. reg. 4.
ὄφρα, 63. reg. 4.

P.

περὶ, 59.
Partem ſignificantia nomina efferuntur genitivo, 18. reg. 3. & accuſativo, 12. cap. 4.
Particeps ſecretorum. 7. not 6.
Participiorum Syntaxis, 44. ſeqq.
Participium loco verbi finiti, 45. reg. 2. & ibid. reg. 3. Gr. loco infinitivi, 30. in nota & 33. R. 5. & 46. reg. 4. loco gerundii in Dum, 34. reg. 3. loco ſupini prioris, 35. reg. 4.
Participia Impersonaliũ abſo-

abſolutè poſita: 49 *not.* 3. *reg.* 5.
Partitionem ſignificantiũ nominum Syntaxis, 9. *reg.* 5.
Paßivorum verborum Syntaxis 24. & *ſeqq.*
Penes. 59. *in* ἐπὶ.
Per Deum, 61. *in* πρὸς, 66. *reg.* 5.
Perge amare. 46. *reg.* 4.
περὶ, 60.
Peritus belli. 7. *not.* 4. *R.* 4
Per omne tempus, 60. *in* παρὰ.
Perſeverandi verba, 45. 46. *reg.* 4.
Petendum eſt pacem, 36. *reg.* 1. *Gr.*
Petere iniqua, 18. *not.* 2.
πλῆθος *particulæ uſus*, 12. *in not.*
Pœna, 39 *reg.* 5.
Pœnitet me feciſſe, 30. *in not.*
Poetæ, 39. *reg.* 6.
Platonis auditores ibid.
Præ, 60. *in* περὶ. & 56. *in* πρὸ.
Præpoſitionum Syntaxis 55. *ſeqq.*
Præter, 51. & 59. *in* παρὰ.
Præterea, 61. *in* πρὸς.
Precor tibi, 21. *reg.* 1. *Gr.*
πρέπει, 28. & 29. *R.* 4.
Pretii caſus in nomine, 7. *not.* 7. *in verbo*, 23. *R.* 1.
Privandi verba, 17. *reg.* 1.
Priusquam. 52. *reg.* 8.
πρὸ, 56.
Procul à nobis. 51. *reg.* 5.
Pro me eſt, 60. *in* πρὸς.
Pro, 60. *in* περὶ, &, 58. *in* ὑπὲρ.
Pro viribus, 57. *in* κατὰ.
Provocare beneficiis aliquem, 47. *not.* 2.
Probibere aliquem alicujus rei, 18. *Gr.*
Prohibendi adverbia, 53. *reg.* 9.
Pronominũ Syntaxis 40. & *ſeqq.*
Prope, 59. *in* παρὰ. & 60. *in* περὶ.
Propter, 51. *reg.* 5. 57. *in* διὰ, & 56. *in* ἀντὶ. *confer* & *titulum causâ.*

πρὸς

πρὸς, 23. reg. 1. not. 1. & 27 reg. 1 not. 2. c 7 & præſertim 60. & 61.

Proximus, 39. reg. 6.

Pugnare alicui. 21. reg. 1. c. 3. Gr.

R.

Reatum ſignificantia nomina, 8. not. 8. & not. ſeqq.

Regnante Trajano, 34. reg 2.

Referta Pythagoreorum Italia, 7. not. 1. Gr.

Refert tua, 30.

Regnare populorum, 17. Gr.

Res domeſtica, 39. reg 6

Res ruſticæ, 59. in ἀμφὶ.

Rogo te, 18. not. 2.

Ruſtici, 56. in ἐν.

S.

Sacerdotes, 60 in περὶ.

Satis felicitatis. 52. reg. 5

Semel in die, 51. reg 5.

Secretarius, 59. in ἐπὶ.

Secura damni libido. 7. not. 2. Gr.

Seipſos diligunt, 43. in not. 3.

Senſum verba communiter Genitivum, 17. reg. 1. c. 2. & Atticè Accuſativum adſciſcunt. 18. not. 1. etiam Participium loco infinitivi, 46. reg. 4.

Separandi adverbia, 50. & 51. reg. 5.

Sequendi verba, 20. reg. 1. c. 3.

Servitus opulento homini. 11. reg. 3. Gr.

Si, 62. & 63. reg. 1. c. 3.

Similitudinis & comparationis adverbia, 50. & 51. reg. 5.

Sine, 51. reg. 5. & ,55. R. 11.

Sitiens ſanguinis. 7. not. 2. reg 4.

Socii Priami. 59 in ἀμφὶ.

Sperandum eſt 36. in not.

Spoliatus luminis. 17. Gr.

Stare pactis, 21. reg. 3.

Statim à prandio, 51. R. 5.

Sub urbe ager, 39. R 6. Gr.

Sub, cum diverſis caſibus, 61. 62. in ὑπὸ.

Su-

Superlativorum Syntaxis. 5. reg 3.
Super, 59. in ἐπὶ. & , 62. reg. 2.
Supina quomodo Græcè efferantur, 35. R. 4. & 5.
Supra, 58. in ὑπὲρ.
σὺν, 56.
Synecdoche, 12. c. 4 & ibid. in nota.
Suus, a, um, 42.

T.

Tangendi verba. 17. R. 1. c. 2.
Temporis nomina, 24. R 2 Adverbia, 50. 51. R. 5.
Ter in anno, ibid.
Timendum eſt pœnas, 36 reg. 1. Gr.
Thure ſuffitum facere, 20. reg. 6.
Tuis in ædibus habes, 43. not. 3.
Tuo ſceptro ſubjeciſti. ib.
Tuis in factis, 40. reg. 1.
Tuum Patrem honora, 40. R. 1. not. 1.
Tua ipſius anima, ibid.
Tuum eſt, 26. R. 1. c. 7.

V.

Vacuus frugum. 7. not. 1. Gr.
Væ vobis, 65. reg. 4.
Vendendi & emendi verba, 23. reg. 1. & not. ſeq.
Verbalia in έον, 35. & 36.
Veſperi, 51. reg. 5.
Veſtrum eſt, 60. in πρὸς. & 27. not. 2. R. 1.
Veſter, a, um, 40. 41. 43. not. 3.
Vicem hujus eſt, 55. in ἀντὶ.
Ultrà, 58. in ὑπὲρ.
ὑπὲρ *ibid.*
ὑπὸ, *61. 62.*
Ut, 63. 64. reg. 4. & 30. 31. reg. 1. & 2. & 33. R. 1. c. 9.
Utendi verba, 10. reg. 1. c. 3.
Utendum eſt legibus, 36. reg. 1.
Utinam, 54. reg. 10.
Ut breviter dicam, 31. reg. 2. in not.

Φα-

Φ.
φανερὸς, 48. not. 3. reg. 4
φεῦ 65. reg.
φθάνω, 47. not. 2.
X.
χρὴ, 28. & 29. reg. 4.
Ω.
ὢ & ὦ, 65. reg. 3.

ὢν Participii uſus, 44. reg. 1. c. 3.
ὡς & ὥϛε cum infinitivis, 31. reg. 1. Cum accuſativo conſequentiæ, 48. reg. 5. not. 2 Cum indicativo &c. 64. reg. 4.

FINIS.

Ἔδωκα pro ἔδωκα [illegible] Anomalibus p: 228. 232.

ἄγω. pag. 327.

de tono gravi pag: 354.

Syncope de medio tollit.

atq[ue] hæc loquutus videntibus iisdem, in altum sublatus est: et nubes subduxit illum ab oculis eorum.

[illegible]

ἐπὶ γάρ τα. ...

Gottlob Seyffert

Die 10. Septembris

Anno 1696.

ULB Halle 3
006 764 525

...es.

Communiter vel 1. cum uno Casu.

Et quidem cum Genit. ἐκ, πρό, ἀντί, ἀπό,

Cum Dat. ἐν et σύν.

Cum Accus. εἰς et ἀνά.

2. Cum gemino Casu videl. Genit. et Accus.

διά, κατά, μετά, ὑπέρ.

3. Cum tergemino Casu, utrum. ἀμφί,

περί, ἐπί, πρός, παρά, ὑπό.

VD17

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-560737-p0083-4

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-560737-p0084-0

2.

ECÆ

A XEOS

ENDIUM,

QVO

IA·NA REPE-

mum qvæ Latini

nt, vel à Græcis

bent;

ine ad marginem

am Græciſmis,

er LX.

& ſtudio

ECHARTI,

holæ Senatoriæ

g. Rectoris.

ræcipuarum elegan-

rum

ELECT. SAXON.

PSIÆ,

e Schüreri Hæredum

iæ Götzii.

ERICUS HAHNIUS.

M DC LXI.

B.I.G. Farbkarte #13

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-560737-p0085-5